

SVĚTLO

41. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

10. ŘÍJNA 2004

Z obsahu:

Dobrovolné utrpení Božího služebníka Krista

Katecheze Jana Pavla II.

22. září 2004

- strana 2 -

Pater Bill

Ježíš žije, Ježíš je Bůh,
on jediný může spasit
celé lidstvo

- strana 4 -

Školní třída zažila zázračné vyslyšení

- strana 6 -

S Marií nám Bůh slibuje kvetoucí život

- strana 8 -

15. října - Svatá Terezie z Avily (1515-1582)

- strana 9 -

Ochráníme morální prostředí?

Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký na
Radiu Proglas, září 2004

- strana 9 -

Ženu nic nenahradí

Rozhovor agentury
Zenit s teoložkou Mary
Shivanandanovou
(dokončení)

- strana 10 -

Noví blahoslavení Katolické akce (2)

Alberto Marvelli
(1918-1946)

- strana 11 -

O podstatě andělů

- strana 12 -

Albrecht Dürer: Růžencová slavnost

Když se vše hroučí, co může spravedlivý dělat? ptá se žalmita. Na to dává nejlepší odpověď letošní měsíc říjen. Je to měsíc velké útechy a velké posily pro všechny, kteří dokážou přijmout a využít jeho dary a podněty. Scházejí se v něm dva neporazitelné sloupy, o které se můžeme nejen opřít, ale kterými můžeme podepřít potácející se svět: Eucharistie a modlitba svatého růžence. Před dvěma roky jsme v tomto měsíci začali Rok svatého růžence a letos ve stejném měsíci začneme slavit Rok Eucharistie.

Tento měsíc si také připomínáme velké světce katolické mystiky: sv. Terezii z Lisieux, sv. Terezii z Avily a Markétu Marii Alacoque. Na konci měsíce si zaslouží naši zvláštní pozornost sv. Jan Kapistrán. Tyto svaté poslal Bůh Církvi a světu v dobách, které byly pro Církev neméně těžké. Poznali útoky a úklady vnějšího i vnitřního nepřítele. Vnější byl v první řadě islám a vnitřním záhadné bludy reformace. Kdyby tito svatí dnes stanuli mezi námi a slyšeli naše stesky, řekli by nám s Kazatelem: *Nic nového pod sluncem*. Kdybychom nebyli tak zahleděni do sebe a věnovali více zasloužené pozornosti dějinám, dali bychom plně za pravdu nejen Kazateli, ale i svatému Petru: *Ďábel stále obchází a hledá, koho by pohltil, a netýká se to jen nás*. Naši bratři po celém světě musí také tak trpět, pokud netrpí mnohem více. Jiný apoštol nás ovšem také zapřisáhá pro milosrdenství Boží, abychom se nepřizpůsobovali tomuto světu, ale změnili svoje smýšlení, abychom uměli rozeznat, co je milé Bohu. O to musíme usilovat, a nikoliv hledat to, co je milé světu. Co je milé Bohu, to nám sám zjevil a dále zdůrazňuje. Nic z toho, co nám svěřil náš Pán, nezastaralo a nepřestalo být aktuální. Boží království nepodléhá módě a vkusu.

Když tedy cítíme, že ztrácíme půdu pod nohama, musíme moudře rozlišovat, kde se stala chyba. Hrozí nám totiž nebezpečí, že se zapleteme do bludného kruhu. V domněni, že jsme se dostatečně nepřizpůsobili, prohlubujeme krizi ještě více: přizpůsobováním se stále více vzdalujeme od svých pravých zdrojů. To jen svět musí hledat stále nové způsoby a nová lákadla a finty, protože ve svém atraktivním balení nenabízí vlastně nic než prázdnotu, která nepřináší to, co obal slibuje. Dobrá novina našeho Pána nepotřebuje atraktivní balení. V něm se naopak ztrácí jeho podstata.

Svatá Terezie z Avily to ve své době rozpoznala velice přesně. Když celé křesťanství stálo v plamenech, zahájila na Karmelu

Pokračování na str. 13

Dobrovolné utrpení Božího služebníka Krista

Když jsme naslouchali hymnickému úryvku z 2. kapitoly 1. listu sv. Petra, vystala před naším zrakem velice živým způsobem tvář trpícího Krista. Tak se to stávalo čtenářům tohoto listu v prvních křesťanských dobách, tak tomu bylo po staletí při liturgickém hlásání Božího slova i v osobní meditaci.

Tento zpěv, zasazený doprostřed listu, představuje liturgické ladění a jako by odrážel vzdech prosící prvotní církve (srov. Kol 1,15–20; Fil 2,6–11; 1 Tim 3,16). Vyznačuje se také pomyslným dialogem mezi autorem a čtenářem tím, že střídavě uvádí zájmena „my“ a „vy“: *Kristus trpěl za vás a zanechal vám příklad, abyste šli v jeho šlépějích...*⁽¹⁾

Ale nejvíce zdůrazněným zájmenem, v řeckém originálu *hos*, jakoby přibitým na počátku veršů (srov. 2.22.23.24), je *On*, trpící Kristus, *On*, který nezhřešil, na spílání nereagoval tím, že by si žádal pomstu, *On*, který vynesl na kříž tíži hříchů lidstva, aby je smazal.

Izaiášovo proroctví

Myšlenky Petra a také věřících, kteří recitují tento hymnus především v liturgii nešpor v postním období, zalétají ke služebníkově Hospodina popisovanému ve slavném čtvrtém zpěvu knihy proroka Izaiáše. Je to tajemná osobnost, kterou křesťanství interpretuje pomocí mesiánského a christologického klíče, protože anticipuje jednotlivosti a význam Kristova umučení: *On nesl naše utrpení, obtížil se našimi bolestmi... On byl proboden pro naše nepravosti, rozdrčen pro naše zločiny..., jeho rány nás uzdravily... Byl týrán, ale podrobil se, neotevřel svá ústa.* (Iz 53,4.5.7)

Také profil hříšného lidstva označeného obrazem opuštěného stáda ve verši, který nebyl převzat do liturgie nešpor (srov. 1 Petr 2,25), pochází ze starozákonní proročké básně: *My všichni jsme blou-*

dili jako ovce, každý šel svou vlastní cestou (Iz 53,6).

Cena vykoupení

Jsou to tedy dvě osoby, které se střetávají v tomto petrském hymnu. Především je to *On*, Kristus, který vykročil na strmou cestu umučení, aniž by se vzpíral nespravedlnosti a násilí, bez obviňování a bez hněvu, nýbrž svěřil sebe a svou bolestnou příhodu *tomu, který soudí spravedlivě* (1 Petr 2,24). *On* však je také Boží Syn a tato jeho solidarita s námi

se stává radikálně přetvářející, osvobozující, odčiniující a spasitelná (tamt.).

A tak je naše ubohé lidstvo vytrženo z bludných a zvrácených cest zla a vráceno do *spravedlnosti*, tj. ke krásnému Božímu plánu. Poslední věta hymnu je obzvláště jímavá. Říká: *Jeho ranami jsme byli uzdraveni* (v. 25). Zde vidíme, jak drahou cenu Kristus zaplatil, aby nám zajistil uzdravení!

Patristická syntéza

Na závěr přenechejme slovo církevním Otcům, tj. křesťanské tradici, která tento hymnus sv. Petra učinila obsahem svého rozjímání a modlitby.

Svatý Irenej Lyonský směřuje tento hymnus s jinými biblickými reminiscencemi a v jednom úryvku svého traktátu „Proti bludům“ takto syntetizuje postavu Krista Spasitele: „Je to jeden a týž Kristus Ježíš, Boží Syn, který nás svým umučením smířil s Bohem a vstal z mrtvých a který je po Boží pravici a je ve všech věcech dokonalý: byl zraněn, a nevracel rány, *on, který když trpěl, nehrozil*, a zatím co trpěl tyranským násilím, prosil Otce za odpuštění pro ty, kteří ho křižovali. On nás opravdu spasil. On je Boží Slovo, Otcův Jednorozený, Kristus Ježíš, náš Pán.“ (III, 16,9, Milán 1997, s. 270)

Bolletino Vaticano 22. 9. 2004

⁽¹⁾ Český překlad na tomto místě breviáře neodpovídá originálu.

Ovoce vděčnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Nenašel se nikdo,
kdo by vzdal chválu Bohu?*

K správnému způsobu, jak přijímat od Boha jeho dary, patří náležitá vděčnost za přijatá dobrodíní. Připrav se na dnešní setkání s Pánem tím, že odstraníš ze své duše a ze svého srdce všechno, co ti brání naslouchat tichému hlasu Ducha Božího.

Potkáváš Ježíše na jeho cestě do Jeruzaléma. Jde tam naposled, aby tak dovršil své dílo spásy. Máš tedy poslední příležitost setkat se s ním na jeho cestách, po nichž *prochází a prokazuje dobrodíní*⁽¹⁾. Pověst o něm se rozšířila po celé zemi. Zpráva o tom, že přichází, je velkou útěchou pro všechny, kteří touží po jeho uzdravující přítomnosti. Nedbají námahy, jen aby se dostali do jeho blízkosti. Je také jedinou nadějí těch, které přepadl zhoubný neduh malomocenství. Jejich osud na ně doléhá dvojnásobně. Hrozí jim nejen dlouhé bolestné a odporné odumírání za živa, ale jsou navíc vyhoštěni z lidské společnosti. Dobře si uvědom jejich zoufalé postavení, abys na jeho základu lépe pochopil, jak těžkou chorobou je mnohem horší duchovní malomocenství, při kterém hříšná nákaza pokrývá tvou duši odpornými nádory a navíc tě vylučuje ze společenství s Bohem. Padni k nohám svému Pánu a pros jej, aby ses malomocenství duše bál mnohem více než nákazy na svém těle.

Stejný osud přivádí nešťastníky k sobě bez ohledu na jejich národnost. Všechny spojuje horoucí touha po uzdravení, ale také naděje, že se setkají s velkým Dobrodincem, který jediný jim může pomoci. Sotva mohou tušit, že Prorok z Nazareta vidí jejich bídu mnohem dříve, než oni spatří jeho. Míří k nim ještě předtím, než zazní jejich prosebné volání. Duch Lásky řídí kroky věčného Slova tak, aby se setkávaly na jednom místě lidská bída a Boží všemohoucnost a otevřela se tak stavidla jeho milosrdenství. Nezapomínáš děkovat ustavičně Pánu, že neváhal sestoupit do tohoto slzavého údolí a posílá tak před sebou všem strádajícím víru a naději?

Zákon nedovoluje nešťastníkům, aby se k Ježíši přiblížili. Nemohou mu padnout k nohám, tím méně se ho dotknout, jak to udělali jiní nemocní. Mají jedinou možnost – dovolávat se z dálky jeho milosrdenství: *Ježíši, Mistrče, smiluj se nad námi!* Osvoj si dobře tuto jejich modlitbu. Duch Svátý vnukl nemocným slova, která Pán slyší ze všech nejraději bez ohledu na to, z jaké dálky zaznívájí. Když voláš „Smiluj se!“, říkáš všechno: přiznáváš svou nemohoucnost a uznáváš Pánovu moc i jeho milosrdnou ochotu k pomoci.

Ježíš vyslyšel modlitbu malomocných, ale nikoliv bezpodmínečně. *Jděte, ukažte se kněžím!* Pán respektuje zákon také proto, aby ti připomněl, že jeho milosrdenství zanechá zde na zemi instituci kněžství, které propůjčil svou všemohoucnost. Jdi ke knězi, odhal mu svou bídu a obdržíš ve svátosti jistotu, že tvá duše byla skutečně očištěna a ty se můžeš opět vrátit do společenství svatých. Malomocní pokorně přijímají jeho podmínku a Bůh je odměňuje za jejich pokoru darem plného zdraví.

Nyní už nic nebrání tomu, aby se přiblížili ke svému Dobrodinci a osobně poznali toho, který má pro ně připraveny mnohem větší dary. Chce jim dát také nový a opravdový vztah k Bohu. Vzpomeň si na malomocného syrského vojévce, který se vypravil za prorokem jen proto, aby získal zpět ztracené zdraví. Jen na domluvu přátel přemohl svou neochotu a přijal podmínky, které mu určil *Boží muž*. Vystoupil pak z vody *čistý jako malé dítě*. Moc propůjčená prorokovi od Hospodina vrátila malomocnému zdraví, ale Elizeova nezištnost, která byla obrazem Boží velkodušnosti, připravila uzdravenému mnohem větší dar: od pohanských model se obrátil k pravému Bohu. Náman si tedy odnáší mnohem více, než oč přišel prosit. To je hlavní smysl všech divů, které Bůh koná skrze ty, které si vyvolil za své služebníky.

Jestliže tedy Pán čeká, že se k němu vrátí ti, kteří k němu volali jen z dálky, je to především proto, aby mohl dovršit svůj dar. Pán vrací zdraví, aby mohl očištěnému darovat sám sebe. Není to smutné, že z deseti přichází jen jeden? Nepřipravuješ se také pro nedostatek své vděčnosti o možnost okusit, *jak dobrý je Pán*⁽²⁾?

Padni proto *na tvář k Ježíšovým nohám*. Tvé díky a chvála ti dávají bezprostředně poznávat vedle velikosti daru i velikost Toho, který tě obdarovává. Padneš-li mu k nohám, pozvedne tě, aby tě přitiskl na své Srdce. Nepřestávej tedy *zpívat Hospodinu novou píseň*⁽³⁾.

Nenechávej si však radost díky a chvály jen pro sebe. Jestliže jsi silným hlasem prosil o smilování, tím silnějším hlasem *veleb Boha a uváděj ve známost spásu a spravedlnost, kterou zjevil před zraky pohanů*⁽⁴⁾. Nejvlastnějším projevem opravdové vděčnosti k *Ježíši Kristu, Davidovu potomku*, je *hlásání evangelia*. To je nyní tvým závazkem a v tom neustávej, ani kdybys měl pro ně *trpět jako zločinec v poutech*. Pros Pána, aby jeho slovo *nebylo v tobě spoutáno*, ale hlásej je všem, kteří dosud nepoznali Pána, aby i *oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Sk 10,38; ⁽²⁾ Ž 34,9; ⁽³⁾ resp. žalm 98;

⁽⁴⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 5,14–17

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý. Náman se vrátil k Božimu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka.“ Elizeus odpověděl: „Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!“ Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odešel. Náman pak řekl: „Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prstí, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu.“

2. čtení – 2 Tim 2,8–13

Milovaný! Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všechno, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

Evangelium – Lk 17,11–19

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistrče, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím.“ A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich snad očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“

Pater Bill

**Ježíš žije, Ježíš je Bůh,
on jediný může spasit celé lidstvo**

*Pater Bill sehrál rozhodující roli při šíření charismatické-
ho hnutí v Indii. Připravil a uskutečnil zvláštní druh lidových
misii a exercicií ve své zemi a v Africe. Pán mu propůjčil mi-
mořádné dary, z nichž na prvním místě stojí dar víry. Setkali
jsme se s ním, když pořádal exercicie v schönstattské svatyni
v Quartenu ve Švýcarsku.*

**Otče Bille, pocházíte z křes-
tánské rodiny?**

Moje rodina v Keralu (jižní In-
die) je již po mnoho generací tra-
diční katolickou rodinou. Do Ke-
raly přinesl evangelium sv. apo-
štol Tomáš. Moji rodiče měli již
tři syny a jednu dceru a chtěli ješ-
tě jednoho syna, aby mu mohli
dát jméno Josef. Po šesti letech
modliteb plných důvěry jsem se
narodil 23. února 1928.

Jako děti jsme museli být
každý den v 7 hodin večer do-
ma, abychom se s celou rodinou
modlili. Věděli jsme, že kdo se
nezúčastní této modlitby, nedo-
stane k večeři nic k jídlu. A ma-
minka dbala na to, aby při mod-
litbě všichni pěkně klečeli. Pro-
to také z naší rodiny vzešlo více
než 40 kněží.

**Kdy jste pocítil povolání ke
kněžství?**

Můj otec pomýšlel na to, že
ze mě udělá policejního inspek-
tora. Než jsem odešel do gymná-
zia, navštívil jsem svého strýce
monsignora P. Jakuba, abych od
něho dostal požehnání. Žil v na-
ší obci, která byla v péči kongre-
gace sv. Vincence. Na prahu dve-
ří jsem potkal superiora Patera
G. Mannaru. Zeptal se mě:

„Josefe, udělal jsi přijímací
zkoušky?“

„Ano, otče.“

„Tak vstup do naší kongrega-
ce a budeš knězem!“

To bylo jedno volání. Můj
strýc mi řekl. „Bůh tě volá skr-
ze představené.“ Na toto vo-
lání jsem odpověděl. Neprosil
jsem o povolení ani otce, ani
matku. Vzal jsem papír, napsal
jsem svou přihlášku a vstoupil

jsem do kongregace sv. Vincen-
ce z Pauly.

Bylo nás deset mladíků. Bě-
hem večeri, které se konaly v ml-
čení, četli jsme Bibli a životopisy
svatých. Zvláště na mě působili
světci. Byli to muži a ženy ja-
ko my, jak se jen mohli stát sva-
tými? Proměnili ve skutek to, co
v Bibli požadoval Ježíš. Všiml
jsem si zvláště dvou rysů jejich
života: modlitby a trpělivosti při
zkouškách. I já jsem se chtěl stát
svatým. Každý se jím může stát.
Ježíš řekl: *Já jsem cesta, pravda
a život, kdo mě následuje, nebu-
de chodit ve tmách.*

A řekl: *Jděte a učte všechny ná-
rody to, co jsem vám oznámil.* To
řekl v Bibli, ale mnoho lidí Bibli
nezná. Svatý Jeroným říká: „Kdo
nezná Bibli, nezná Ježíše Krista.
Hlásám tedy Bibli.“

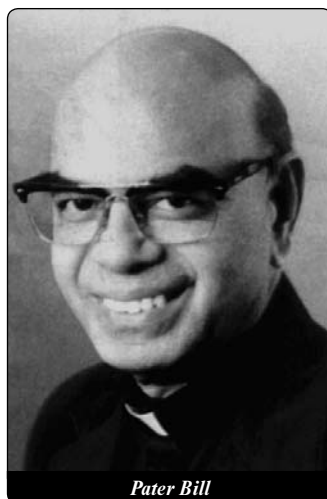
V Německu mi někdo řekl.
„Jsem 60 let v katolické církv-
vi. Nikdo mi nikdy neřekl, že
mám vzít do rukou Bibli. Vy
jste první.“

Pater Bill se Svatým otcem

V semináři bylo moje zdraví
poznámeno pobyty v nemocni-
ci. 12. října 1958 jsem byl vysvě-
cen na kněze kongregace sv. Vin-
cence.

**Jak jste se stal mezinárodním
misijním kazatelem?**

Pater Bill

Nejdříve jsem byl správcem
v kongregaci sv. Vincence z Pau-
ly, „sběratelem peněz“, který sta-
věl budovy. ... To odpovídalo spí-
še životu podnikatele než kněze.
Musel jsem zajišťovat současně
mnoho záležitostí. Chtěl jsem
být dobrým knězem, ale tady
mě zaměstnával obchod a pení-
ze a já jsem nečetl Bibli. I když
jsem mnoho kázal, nehlásal jsem
Krista. Ani jsem ho neznal. Rád
jsem citoval známé osobnosti,
jako např. Shakespeara. A tak
jsem se vzdaloval od Boha. Bůh
věděl, že bych se stal velmi špat-
ným knězem, kdybych tak dá-
le pokračoval. Právě když jsem
v roce 1976 sloužil mši svatou,
poslal mi Bůh dva strašné sr-
deční infarkty, aby změnil můj
život. Po prvních třech dnech,
kdy jsem se potácel mezi živo-
tem a smrtí, byl jsem na lůžku
bez hnutí 45 dnů. To byla Bo-
ží láska.

Pak mi řekli spolubratři, že
do Keraly mají přijít dva kněží
z Bombaje, aby konali charisma-
tické exercicie s modlitbami za
uzdravení. Šel jsem na ně v ta-
kovém stavu, v jakém jsem byl,
v naději, že se uzdravím, ale ne-
věřil jsem tomu. Na konci exer-
cicií se konaly modlitby za tě-
lesná uzdravení. Biskup Sebas-
tián mě zavolal k sobě. „Otče
Josefe, chcete, abych se za vás
modlil?“ „Excelence, já jsem měl
dva srdeční infarkty. Raději bych
chtěl být zdrav. Byl bych šťast-
ným, kdyby Ježíš uzdravil mé
srdce, abych měl sílu hlásat je-

ho lásku.“ Současně mě napad-
la slova mého kardiologa: „Pate-
re Bille, prodělal jste dva infark-
ty. Třetí by mohl znamenat vaši
smrt.“ Biskup Sebastian Man-
kuzhikkary se začal nade mnou
modlit. Položil na mě ruce, ale
já jsem neviděl už biskupa, ale
živého Ježíše. Ježíš stál přede
mnou, byl to pro mě šok.

Dotýkal jste se Ježíše?

Ne, Ježíš se dotýkal mne.
To jsem cítil a viděl, tak jako
vidím vás.

**Co v tu dobu procházelo va-
ším nitrem?**

Nejdříve jsem stál na pokra-
ji smrti. Nyní jsem byl uchvá-
cen mocí, cítil jsem novou sí-
lu a byl jsem šťastný, tak šťast-
ný! Neměl jsem už vůbec žádné
problémy. Moje víra v Krista by-
la zcela obnovena.

Zastavil jsem své léčení,
a když jsem přišel k lékaři, ne-
zjistil žádné stopy po infarktu.
Doktor Kurian věřil, že se jed-
nalo o omyl při klinickém vyšet-
ření. Předepsal mi nové vyšetře-
ní za pět dní a trval na tom, že
musím brát léky. Ale já jsem mu
řekl: „Můj nebeský Otec, kte-
rý mé srdce stvořil, mi dal no-
vé srdce, když to staré bylo po-
škozené.“ Za pět dní následova-
lo další vyšetření. Opět nebylo
stopy po nemocném srdci. Dok-
tor se mě ptal, jestli jsem nepo-
užíval silnější prostředky. „Vů-
bec žádné kromě dotyku mého
Pána.“ Tu lékař přiznal: „Otče,
vaše srdce je zdravější než před-
tím. Nyní věřím, že vám Bůh
dal ‚nové srdce‘. Ano, nyní to-
mu věřím.“

Šel jsem k představeným a ře-
kl jsem: „Ježíš mě uzdravil. Ne-
chci už být správcem, chci hlá-
sat Krista.“

Ale moji představení mi ne-
věřili. „V dějinách medicíny ne-
ní ani jeden případ uzdravení
srdce. Podle lékařské diagnózy
zemřete, jestliže se opět ujmete
svého úřadu.“

Musel jsem jim dokázat, že
mě Ježíš uzdravil. Abych své

představené přesvědčil, rozhodl jsem se, že podstoupím velkou fyzickou námahu. Spolu s malými seminaristy jsem vystoupil na horu Malayattoor, která je 1372 m vysoká. Svahy jsou velice strmé. Bez problémů jsem se vrátil. Moji představení mi pak povolili, abych opět zahájil katechetickou činnost.

A pak šlo všechno dobře?

Dal jsem se do práce s velkou vervou, ale chtěl jsem lépe poznat Krista. Požádal jsem o povolení, abych směl jet do Spojených států na univerzitu Duquane v Pittsburgu, kde začalo charismatické hnutí. To mi pomohlo při mé službě. Zůstal jsem tam jeden rok, studoval jsem přímluvné modlitby a uzdravení skrze víru.

Co to znamená?

Ježíš nás uzdravuje jedině skrze víru v něho, bez pomoci medikamentů. Ježíš je Bůh, pro něho je možné všechno.

Dalo by se po tomto Ježíšově zjevení přirovnat tento váš studijní pobyt v Pittsburgu k pobytu svatého Pavla na Arabské poušti, kde studoval Písmo a obnovil svou víru ve zmrtnýchvstalého Krista, kterého potkal v Damašku?

Ano. Byl jsem tři dny v bezvědomí jako Pavel byl tři dny slepý. Bůh mi dal dva velice silné infarkty a svrhl mě na zem. Pak mě uzdravil a řekl mi. *Nyní mě následuj!*

Jak se projevil váš dar uzdravování?

Po studiu jsem začal kázat v jednom kostele v Bostonu. Jeden muž, který byl tři roky ochrnutý, tam seděl na invalidním vozíku. Lidé z jedné charismatické skupiny mě prosili, abych se na konci mše svaté za něho pomodlil. Poprvé jsem stál před takovou situací. Položil jsem ruce na jeho hlavu a začal jsem se modlit. V tom okamžiku jsem slyšel Ježíše, jak mi říká: „Řekni tomu muži, aby vstal a procházel se.“

MNOHO APARÁTU A MÁLO EVANGELIA

Biskup Kamphaus z Limburgu prohlásil při slavnosti Svatého Kříže v Bad Schwalbach, že Církev se stala málo atraktivní. Je v ní příliš velký aparát a málo evangelia. Nebezpečnější než ztráta společenských pozic je zesvětštění uvnitř Církve. Je třeba se připravit na to, že křesťané budou ve světě v menšině. Ve farnosti, kde kázal, připadá jeden křest na tři pohřby. Více než polovina dětí mladších pěti let není pokřtěna. Protože křesťané nejsou od ostatních k rozeznání, nikdo se do Církve nehrne. Jestliže se z náboženství Kříže stane náboženství na uspokojování potřeb, nesloužíme už ani Bohu, ani lidem.

OBVINĚNÍ EVROPSKÉ TEOLOGIE - EXPORT ROZKOLU

Metodistický teolog Samuel Kobia z Keni, který je sekretářem Ekumenické rady církví, kritizoval evropské křesťanství, že po celá staletí exportovalo do světa svůj tragický rozkol. Jak katolíci, tak protestanti se musí také přiznat k potlačování jiných kultur. Kobia vysoce vyzvedl ekumenický dekret 2. vatikánského koncilu a encykliku Jana Pavla II. „Ut unum sint“.

Nepochyboval jsem. Víím, že Ježíš žije a že je Bůh. Viděl jsem, jak mi dal nové srdce, nic pro něho není nemožného. On řekl, a to se stalo.

V této poslušné víře jsem řekl hlasitě tomu ochrnutému: „Ve jménu Ježíše Krista vstaň a chod!“ Ochrnulý hned začal chodit.

To byl pro mě zase šok, protože já jsem sám sobě nedůvěřoval, když jsem viděl poprvé zázrak. Ale moje víra tím vzrostla.

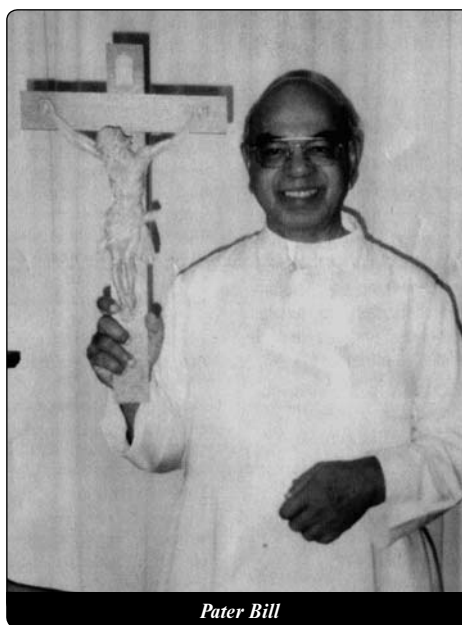
Pak mě přítomní lidé zvali do svých farností, abych se tam modlil. Zpráva se rozšířila a volali lidé z celé Ameriky a Kanady. Ježíš udělal nespočet zázraků!

Najednou jsem pochopil, že Ježíš chtěl mé ruce a můj jazyk, abych uskutetčoval jeho poslání a šířil radostnou zvěst. Řekl jsem Ježíši: „Já jsem hříšník. Nedávám ti jen své ruce a svůj jazyk, ale všechny buňky mého těla. Každou vteřinu svého života ti předávám, Ježíši. Nasad' mě pro svůj lid, jak se ti líbí.“

Po této modlitbě a po zkušenostech s Duchem Svatým jsem se vrátil zpět do Indie. To bylo v roce 1981. Naše kongregace měla dům pro exercicie a my jsme začali s lidovými misemi

ve všech oblastech Kerala a v indických městech. Přitáhli jsme tisíce lidí. Tisíce ztvrdlých srdcí přestalo pít, požívat drogy, provádět prostituci... Kněží a mladí seminaristé následovali příklad lidových misí, které opět získaly v Indii na významu.

Každý týden přicházelo dvacet až pětadvacet tisíc lidí do našeho exercičního centra v Potta (Kerala). Přicházeli i hinduisté

Pater Bill

a muslimové. Viděli zázraky, uvěřili v Krista, a když odešli, modlili se a hlásali Krista v Indii.

Překročilo vaše poslání hranice Indie?

Byli tam přítomni také afričtí kněží, kteří se účastnili exer-

cicií. Poznali mě a pozvali do Afriky.

Než mě moji představení nechali odejít, vyžádali si vyšetření mého zdravotního stavu. Doktor mě vyšetřil a znovu mi řekl: „Vaše srdce je silnější než předtím. Otče, vy nejste nemocný.“ Od doby, kdy se mě Ježíš v roce 1976 před 28 lety dotkl, nebyl jsem nikdy nemocný a neměl jsem žádné zdravotní problémy, i když jsem každý týden kázal lidové misie. Tolikrát přitom měním podnebí, lůžko a stravu.

Pak v roce 1993 jsem poslechl další volání nebeského Otce a šel jsem kázat do východní Afriky. Když jsem uspořádal exercicie u sester Neposkvrněného Početí Panny Marie v Nairobi, pozvaly mě, abych kázal všem sestram jejich rádu. 400 sester se účastnilo exercicií ve dvou skupinách. Celý řád prožil tuto obnovu a darovali mi v Nairobi jeden dům. Stal se z něho dům modlitby v duchu svatého Vincence. **První lidové misie se konaly v Tanzanii v Kigomě a účastnilo se jich 10 000 lidí různého vyznání.**

Místní média přinášela zprávy o četných uzdraveních. Biskupové mě zvali, abych u nich konal další lidové misie. Ale nedůvěřovali mi, protože jeden z nich začal hlásat bludy... Kázal jsem před biskupy a kněžími a oni prohlásili, že jsem 100 % katolický! Tak mě začaly zvat jiné africké země.

Byl jste v diecézích přijímán vlídně?

Kardinál z Ugandy přišel na moje exercicie s 200 kněžími a já jsem je vyzval: „**Co děláte? Ježíš přišel před dvěma tisíci lety, a co vy učíte? Tři čtvrtiny světa neznají Ježíše. Za to jste odpovědni vy stejně jako já. Je třeba jen předávat lidem Ježíše, protože Církev je pokračováním Ježíše a On jí dal všechnu moc. Ona se nevyužívá, ona se nepředává.**“

Kardinál vzal tato slova vážně a řekl: „Tyto exercicie jsou výzva. Musíme v Ugandě všichni spolupracovat.“ Zorganizoval sám lidové misie v diecézi Hoima, kterých se účastnil všechen klérus. I když byly ubytovací možnosti velmi špatné, přišlo přesto 100 000 lidí. **Horliví věřící přinesli 20 nemocných, kteří byli upoutáni na lůžko, aby zažili dotýkání a uzdravení. Všechny tyto osoby různého vyznání byly uzdraveny. A přijaly katolickou víru. Jeden slepý opět prohlédl, když jsem se dotkl jeho očí.**

Pak zorganizoval kardinál lidové misie v celé Ugandě. Oznamil to v televizi a v rádiu i v novinách. **Přišel milion lidí, aby slyšeli radostnou zvěst. Tisíce lidí, kteří byli dojatai Božím slovem, byli uzdraveni, také takoví, kteří trpěli smrtelnou nemocí AIDS. Proto je třeba udeřit do propagačních bubnů, a to všude a pro všechny, muslimy, buddhisty, hinduisty, ateisty. Pak všichni proudí ve velkém. Při mých posledních exerciciích v Itálii byli u toho někteří muslimové a pak prosili, aby byli přijati do katolické církve. Z kázání roste víra. Uzdravování posiluje růst víry.**

Když jsem byl poprvé pozván biskupem Thabanem do Súdánu, chtěla mi jedna skupina policistů rozpárat břicho a hrozili mi, že mě oddělí od mojí skupiny. Řekl jsem jim: „Když mě zabijete, bude to konec Súdánu.“ Pak jsem jim šel vstříc. Sledovali mě po celou dobu exercicií. Byli tak zasaženi mečem Božího slova, že odložili své zbraně a prosili mě o modlitbu. Měli na svědomí strašné zločiny a zabili mnoho lidí. Vyzval jsem je k lítosti.

Když jsem kázal v Africe, zvaly mě evropské ženské řády do svých zemí, protože byly velice uchváceny exerciciemi. Tak jsem šel do Německa, Švýcarska, Skotska... a nyní do Francie, kde budu mít v říjnu první exercicie.

(Pokračování ve Světle č. 44)

Školní třída zažila zázračné vyslyšení

V místnosti bylo hrobové ticho a někteří rodiče měli slzy v očích, když žáci 3. A třídy střední školy sdělovali své zážitky.

U příležitosti svátku sv. Františka 4. října 2002 se konalo v rakouském Bozenu na františkánském gymnáziu tradiční shromáždění učitelů, žáků a rodičů. Jedna spolužačka na jaře náhle onemocněla velmi agresivní formou leukémie a lékaři v klinice v Innsbrucku hovořili o vážném ohrožení jejího života. Pro celou třídu to byl šok. Při této slavnosti žáci vyprávěli, co se stalo.

Hannes:

V posledním školním roce naše spolužačka Innes velmi vážně onemocněla a její život byl ohrožen. Velice se nás to dotklo a zažili jsme všichni, co je to velká úzkost.

V této situaci všeobecné bezradnosti a zoufalství jsme šli s učitelkou náboženství a naším třídním do kaple sv. Jana. Každý z nás chtěl pro Innes něco udělat, ale nikdo nevěděl co.

V kapli jsme mohli nejdříve své myšlenky, úzkosti a otázky napsat na papír. Již to bylo jako první osvobození. Tyto lístky jsme dali do košíku a postavili je před svatostánek. Pak každý z nás připravil malou svíčku a postavil ji na oltář. Přitom mohl vyslovit svou prosbu. Po této hodině modlitby jsme byli klidnější a s důvěrou jsme se vrátili do školy.

Brzy jsme znovu pocítili touhu spojit se v modlitbě, protože jsme věřili, že je to pro naši spolužačku velká pomoc.

Benedikt

Tehdy jsme se sešli brzy večer. Kaple byla osvětlena množstvím malých svíček. To vytvářelo zvláštní náladu a postoj klidu a ticha. Byli jsme velice rádi, že přišli i žáci z jiných tříd, aby se s námi modlili. Paní profesorka T. nám slovy Písma svatého vysvětlila, jak se máme modlit. Pak darovala každému malý růženec, posvěcený v Assisi. P. R. hrál hezkou tichou hudbu a vysvětlil

nám, jak se máme modlit růženec. A tak jsme se pomodlili první desátek. Přitom jsme se rozhodli, že se budeme modlit každý den jeden desátek za Innes. Cítili jsme, že společná modlitba velice posílila a upevnila naše třídní společenství. Ještě cestou domů jsme mluvili o tom, jak krásná byla tato hodina v kapli.

Leo:

Zpozorovali jsme, že po společné modlitbě jsme klidnější a uvolněnější. Kromě toho doufáme, že to, co nám řekla paní profesorka T. ve vyučování, platí i pro Innes. Vyprávěla nám totiž, že lékaři jsou pevně přesvědčeni, že modlitba, která provází pacienty, má na ně velmi kladný vliv. Mnoho z nás se modlilo každý den na malém růženci, který jsme dostali. Tak jsme mohli být Innes nablízku a něco pro ni udělat. Nezapomněli jsme na to ani při oslavách narozenin jedné spolužačky. Když jsme je oslavili, cítili jsme potřebu pomodlit se za Innes. Tak jsem si spolu sedli a pomodlili se jeden desátek

růžence. Bylo to skutečně velice pěkné a my jsme pozorovali, že nám společná modlitba jde lépe, než když se modlíme sami. A ta zkušenost byla pro mnohé zcela nová.

Bettina:

Naši učitelé nám v té době velmi pomohli, protože jsme mohli otevřeně vyslovovat své myšlenky, otázky a úzkosti. Pan profesor N. a paní profesorka L. nám umožnili, abychom každou sobotu večer mohli být s Innes ve spojení pomocí e-mailu. V létě se překvapivě ukázalo zřetelné zlepšení. Rakovinové buňky náhle zmizely. A dnes sedí Innes opět veselá mezi námi ve třídě.

Věříme, že k tomu velmi přispěla modlitba, a musíme za to děkovat Pánu Bohu. Nechceme si tuto zkušenost nechat pro sebe, nýbrž chceme ji předat dále, protože může mnoha lidem dodat odvahu a obnovit u nich důvěru v sílu modlitby. Proto vám dnes o tom vyprávíme.

Bettendes Gottes Volk 2/2003

Žáci 3. A františkánského gymnázia v rakouském Bozenu

NEW AGE JE SATANSKÉ DÍLO

Mexický arcibiskup kardinál Norberto Rivera Carrera označil myšlenkový obsah New Age za satanský. Církev musí zahrnout vše, co je proti Bohu, jako čarodějnictví, okultismus, magii, esoteriku, horoskopy, kartářství a svobodné zednářství. Prohlásil to na mezinárodní konferenci o exorcismu (31. srpna – 2. září) v Mexico City. Mezi 500 účastníky byl také P. Gabriel Amorth, známý římský exorcista a zakladatel Mezinárodního sdružení exorcistů.

Církev se nyní nachází v rozhodující fázi. Musíme použít Boží slovo a pranýřovat vše, co není od Boha. Ještě závažnější je, že v mnoha městech světa se konají satanské rituály. New Age a satanská díla se pokoušejí vstřípit lidem falešné myšlení a falešný obraz Boha. Nehlásá se víra v jednoho osobního Boha, nýbrž sugereje se lidem, že „my sami jsme bůh“. Lidé řeší své problémy povrchním způsobem bez vztahu k osobnímu Bohu. Naším středem však musí být Kristus, který zvítězil svou smrtí a zmrtvýchvstáním nad satanem.

PROPAGÁTOŘI POTRATŮ

V Londýně se sešli lobbisté propotratové politiky a rokovali o tom, jak prosadit celosvětově právo každé ženy na potrat. Kritizovali politiku USA, která prosazuje pohlavní zdrženlivost jako neúčinnější prostředek v boji proti AIDS. Označili tuto politiku za „zločin proti lidskosti“. Zasedání skončilo společným prohlášením, které žádá ode všech vlád, aby zajistily všem lidem právo na sexuální orientaci bez ohledu na pohlaví a všem ženám a dívkám přístup k potratu.

SESTRY NAŠLY SVŮJ UKRADENÝ MARIÁNSKÝ OBRAZ

I když jsou řádové sestry přátelské a mírumilovné, i u nich má vše své meze. Když jim byl z jejich kaple ukraden obraz Panny Marie, projevíly detektivní ta-

VÝCHOVA K TERORISMU

Když dítě slyší od šesti let jen o válce, vraždách a nepříteli, není divu, když se stane v 18 letech teroristou sebevrahem. Katolický farář Mizar Seeman Mosul z Bagdadu říká: „Jsem přesvědčen, že reforma školství může přispět k vyřešení problému muslimského terorismu. Myslím na zkušenost ze svého mládí. Během 15 let školní docházky jsem ani jednou neslyšel slovo mír. Místo toho nás zaplavovali řečmi, že Irák je obklopen nepřáteli. Pojmy jako mír, soužití, vzájemná úcta byly zcela neznámé“.

„Irák ovšem není jediný případ toho druhu. V celém arabském světě jsou děti od počátku vychovány k strachu a nenávisti. Válka se představuje jako nezbytnost. Z toho je jasné, proč učitelé terorismu nemají potíže, když verbují mladé lidi, aby se stali živými bombami.“

„Ještě jsem ovšem neviděl, aby se instruktor, který navádí mladé lidi k terorismu, sám vyhodil do povětří. Pro ně samé je vlastní život důležitější než život mladých lidí, které navádějí ďábelskou manipulací.“

„My křesťané máme za úkol hlásat naši víru a logiku lásky. Naši mučedníci položili svůj život, aby druhí mohli žít. To je rozdíl mezi nimi a tzv. „mučedníky“, kteří sami sebe vyhodí do vzduchu, aby druhé zabili a zranili.“

lent a se zjevnou pomocí Nejvyššího se jim podařilo ztracený obraz opět najít.

Obraz visel v kapli od roku 1912, kdy byla kaple otevřena. Jakmile zjistily v sobotu ztrátu, ohlášily ji policii, ale samy nezhálely. Sestry Georgie a Izabela řekly: „Musíme hned začít hledat na tržištích.“

A hned obě vyrazily. U radnice v Schönebergu první zklamání: Po obrazu 60 x 40 cm ani stopy. Ale sestry se nevzdávají. Jedou malým autem na ulici 17. července. Přešly oběma řadami trhovců, ale marně. Už chtěly nastoupit do auta, když náhle obraz objevily. Odvážně šly za prodávacem a zeptaly se na cenu. „500 eur,“ odpověděl muž. „Tak

mnoho peněz nemáme,“ řekla sestra Georgie, ale my hned zavoláme do kláštera a peníze nám přinesou. Místo kláštera u nemocnice sv. Františka však vytočily číslo policie. Když se sestry vrátily, obraz už u prodáváče neviděly, obraz už u prodáváče neviděly. Sestra Georgie se zlobila. Prodávající se ohradil: „Chtěl jsem obraz schovat. Nechtěly jste přece, abych ho prodal někomu jinému.“ A právě, když ho opět vytahoval na světlo, dorazila policie. Obraz byl zabaven, proti prodávajícímu zahájeno řízení pro podezření z napomáhání zločinu. Prodáváč se zapřísahal, že je nevinný, a sliboval pomoc při vysvětlení případu. Sestry se vrátily spokojeně do kláštera a nyní čekají, až

DEMENTI

Počátkem září se v rakuském zpravodajském magazínu NEWS se objevila zpráva, jejíž autor tvrdí, že má informace k výsledkům apoštolské vizitace v diecézi Sant. Pölten. Podle těchto zpráv prý musí biskup Kurt Krenn 10. září odstoupit a vizitace skončí týden nato. Biskup Klaus Küng k tomu prohlásil: „Není mi nic známo o odstoupení biskupa Krenna ani o datu ukončení apoštolské vizitace.“ „Ze skutečností, že se čas od času musím věnovat také záležitostem ve své diecézi, není možno vyvozovat falešné závěry.“ Ke zprávě NEWS, která se odvolává na informace „z úzkého okolí vizitátora“, že biskup Klaus Küng po skončení vizitace „na přání Vatikánu“ zůstane v diecézi ještě asi půl roku jako „administrátor“, odpověděl Klaus Küng rovněž záporně: „O tom mi není nic známo.“

jim policie obraz po skončení vyšetřování opět přinese.

AMERIČTÍ BISKUPOVÉ A PREZIDENTSKÉ VOLBY

V politickém systému, kde jsou jen dvě strany, je nejen obtížné, ale přímo nemožné vybrat kandidáta, který dostatečně respektuje sociální nauku Církve. Jak řekl kardinál McCarrick, je třeba přesto mít na paměti katolické mravní učení. Americká církev chce dát jasně najevo, že má zájem účastnit se politického života v zemi.

Biskupové nemohou přímo dávat jednomu kandidátu přednost před druhým. Poukazují však na církevní nauku a dávají věřícím kritéria, podle kterých se mají řídit při politickém rozhodování. Hlavní linií je zdůraznění, že je to ctnost, být odpovědným občanem, a je morální povinností účastnit se především při volbách politického procesu.

To nejdůležitější hledisko je úcta k lidskému životu. K tomu je však třeba připojit také katolickou nauku týkající se odpovědné politiky v otázkách míru, spravedlnosti a pomoci chudým. Tato témata je třeba znát a odpovědně se za ně zasazovat. Biskupové zdůrazňují věřícím, že jejich rozhodování je věcí svobody svědomí, ale pouze za předpokladu, že jsou o učení církve náležitě informováni. Upozorňují věřící, že nemohou jít s dobrým svědomím k svatému přijímání, jestliže jednají proti učení církve.

Je důležité vést se všemi otevřený dialog, a to i s tím rizikem, že zůstaneme nepochopeni.

Z DISKOTÉKY KOSTEL

Španělský seminarista koupil spolu s několika přáteli v Moskvě dům, kde dosud byla diskotéka. Nyní ho upravuje na kostel. Bude zde farnost sv. Olgy, jak oznámila agentura Avan. Mladý Španěl organizuje sbírky, aby shromáždil potřebné prostředky. Jak řekl, v Rusku je mnoho lidí, kteří byli dříve ateisty a nyní by se rádi vrátili ke křesťanství.

S Marií nám Bůh slibuje kvetoucí život

Vypráví se jedna krásná legenda. Apoštolové byli jako vždy shromážděni kolem Panny Marie, Matky Páně. Všichni cítí, že Maria musí zemřít. Po Mariině smrti apoštolové, plni smutku, nesou Marii ke hrobu. Tu se stane velký Boží čin: Bůh vyzvedá Marii z hrobu a bere ji k sobě do nebe. Ale opakuje se totéž, co kdysi o Velikonocích. Apoštol Tomáš opět není přítomen. Apoštolové mu vyprávějí, co se stalo, a on nechce uvěřit svým přátelům. Jdou tedy společně k prázdnému hrobu. Když ho otevřou, spatří, že je naplněný krásnými vonnými růžemi. Tomuto znamení Tomáš uvěří. Taklik legenda.

Můžeme se ptát: Co nám říkají růže v Mariině hrobě? Maria je v mnoha modlitbách a písních srovnávána s růží. Je tak nazvána i v litanii loretánské. Obraz růže je velmi vhodný, aby nám naznačil život Panny Marie i náš život.

Zůstaňme u růže. Každá růže má kořeny. Kde jsou kořeny Panny Marie? Ty jsou hluboko v dějinách onoho národa, který si Bůh vyvolil již pro své první zjevení. Maria je Židovka. Žije z již více než tisícileté víry a náboženské zkušenosti svých předků. Je tím hluboce poznamenána. V jejím domě vyrůstá Ježíš v této víře Izraele.

V knize Izaiáš nacházíme velkolepou předpověď o Marii a Ježíši. Maria je přirovnána ke keři, růžovému keři. Známe to i z vánoční písně – „Z růže kvítek vykvet nám“. Růžovým keřem je míněna Maria. A květ, který vykvetl na tomto růžovém keři, je Ježíš. Mariiny kořeny jsou zapuštěny hluboko v izraelské zemi, ve Starém zákoně a plod jejího života je zakladatel Nového zákona – Ježíš. Je náš život zakořeněn hluboko v Ježíši Kristu? Žijeme z tohoto základu? Přináší náš růžový keř také růže?

Každá růže vykvetá tehdy, když je hluboce zakořeněna. „Růže se neptá ‚proč‘. Kvete, protože kvete,“ říká básník Angelus Silesius. Tím chce říct: Růže kvete bez všech ohledů, prostě kvete. Je zde celá pro přítomný okamžik. V Marii nacházíme podobný postoj.

Jistě měla jako každý člověk své životní plány, byla také zasnoubena Josefovi. Ale pak jí anděl předložil poselství, aby svůj život přenechala zcela Bohu. Maria vůbec neváhá. *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.* Kolik vnitřní svobody, kolik otevřenosti vůči Božímu volání zaznívá z těchto slov! Tím začíná pro Marii život,

kteří vyžaduje stále pohotovost všechno opustit pro Boha.

Když Ježíš začal své veřejné působení, musí ho nechat jít cestou, kterou sama jen těžko chápe. Na svatbě v Káně zažije nejdříve Synovo odmítnutí. Nakonec musí svého Syna odevzdat smrti, a to je pro Marii ta nejtěžší oběť.

Tato vnitřní svoboda však nakonec dovede Marii k radosti zmrtvýchvstání, k přijetí Ducha Svatého o Letnicích a konečně k nanebevzetí na konci jejího života.

Co to znamená pro náš život? Kdo žije bezvýhradně ve vnitřní svobodě, kdo je otevřený k Božímu volání jako Maria, toho Bůh povede po obtížných cestách, ale také ho bohatě obda-

ruje. Maria je pro nás povzbuzením, abychom s odvahou vykročili na tuto cestu s hlubokou důvěrou v Boha a odložili všechny otázky „proč?“, všechny své vlast-

Mepřej si být pozlacenou větrnou korouhvičkou na střeše budovy. Ta se sice trpytí a je nejvýše, ale pro pevnost budovy nic neznamená. Kdybys byl starým kvádem skrytým v základech pod zemí, nikdo by tě neviděl, ale právě díky tobě by se dům nezhroutil.

Josemaria Escrivá de Balaquer

ni plány a cíle, na kterých tak rádi trváme. „Růže se neptá ‚proč‘. Kvete, protože kvete.“

Konečný cíl každého květu je plod, který zvolna dozrává po odkvětu. Od Marie byl požadován nejdůležitější plod jejího života již velmi záhy. *Požehnaný je plod tvého života*, zdraví ji Alžběta. Plod jejího života je božské Dítě Ježíš. Dává světu nejvzácnější plod – Vykupitele. Ale zrozením Ježíše nebyla její úloha zdaleka u konce. Doprovází svého Syna až k trpké smrti na kříži. Je jeho pomocnicí a spolupracovnicí při díle vykoupění.

Co to znamená pro nás? Bůh nepůsobí mimo nás, nýbrž přibírá nás ke svému dílu. Každý z nás může přispět svým způsobem k naplnění Božích plánů s lidstvem.

Je tu ještě další plod v Mariině životě. Její osobní naplnění – tělesné nanebevzetí. Maria je vzor vykoupěného člověka. Co to pro nás znamená? Na Marii můžeme poznávat, co Bůh přirkl každému, kdo věří v Ježíše Krista.

Když se tedy díváme na Marii v růžencových tajemstvích, pak se díváme jako oknem k věčnosti na své vlastní naplnění. Nic, co je v tomto životě dobré, krásné a cenné, nebude ztraceno. Všechno najdeme jako plod v Božích rukou. Není to dobrá novina jako celé poselství naší víry v evangelium? Věřím v těla vzkříšení a život věčný. Amen.

Ohář v klášterním kostele v Disentis (1572)

-sks- 41/2003

15. října - Svatá Terezie z Avily (1515-1582)

Tato bosá karmelská řeholnice figuruje na seznamu západních světců jako Veliká. J. Bernhard ji nazval největší postavou protireformace.

„Hrad duše“, dílo této geniální španělské světice, však není školou pro prvokomunikanty. Významný benediktinský opat C. Butler řekl, že její spisy jsou praktické jen pro ty, kteří směřují ke stejné výši modlitby a spojení s Bohem jako ona. Omilostněné svátky Božích přátel nesmí být proměněny do prostoty každodenní modlitby. Jsou to mimořádné dary a nikoliv něco ke každodennímu použití. Nikdo to nevěděl lépe než samotná světice. „Nejdříve si myslela, že získá Boha vlastními silami v bouřlivé exaltaci. Pak musela uznat, že jí není dovoleno nic dělat. Bůh přichází v tichosti k těm, kteří se mu odevzdávají a čekají. Bůh je čin, který se uskutečňuje v těch, kteří jsou schopni přijímat. Bůh se nenechá přivolat křikem, ale v tichosti je jeho hlas silný.“ U Boha platí prvenství pokory, nikoliv netrpělivé hromadění slov v násilné zbožnosti...

Nespěte!

„Nespěte! Nespěte! Vždyť není míru na zemi.“ Ne, nebylo míru. Španělsko v 16. století bylo ohrožováno ze všech stran. Na jeho březích hlučeli smrtelní nepřátelé. Středomoří se stalo rejdištěm organizovaného zločinu ve velkém. Kdybychom nebyli tak zahleděni do sebe a do svého, věděli bychom, že islám útočil na hranice celého Západu. Pak bychom nezapomínali, že venkovské kostely byly přeměňovány na pevnosti až hluboko v zázemí. Neboť turecké nebezpečí hrozilo bez konce. Křesťanští zrádci, italští a řečtí renegáti vybudovali muslimanům loďstvo, které děsilo Evropu. Ostrov Kypr křesťané ztratili, Maltě hrozila okupace. Vítěz-

ství křesťanů u Lepanta přineslo malý oddech. Ale brzy do rukou nepřátel padl Tunis. Následoval Alžír. Na pobřeží Španělska, Sicílie a Kalábrie docházelo k hromadným únosům, v Provincii byly přepadány města a vesnice a jejich obyvatelé odvlékáni do otroctví.

Od severu se šířil protestantismus. Nikoliv hlučnými vojsky, nýbrž tajnými agenty po nejruznějších cestách. Napadal všechno, co bylo katolickému entuziasmu svaté a nedotknutelné.

„Celé křesťanství je v plamenech!“

Karmelitánka nemohla působit navenek jako jezuité. Pokoušela se o to tedy vnitřně. Bude pů-

Vražda staré ženy, kterou spáchalo šest dětí, zaplnila na několik dní stránky novin. Zahlcují nás další zprávy. Našel se vrah třináctileté dívky, kterým byl její spolužák. Spoluvrahem starého kněze byl patnáctiletý mladík. Takové skutečnosti je jistě správné věnovat pozornost a do veřejné diskuse je třeba vtáhnout veřejné činitele. Není přece možné dále v klidu čekat, až se stane něco ještě horšího. V jiných zemích při podobných tragédiích vyšly zástupy do ulic. U nás se jen trochu nadává. Veřejná diskuse zklamala. Řešení se hledá v návrhu zákona, který sníží věk trestní odpovědnosti, nebo ve zřízení dětských věznic, jak je třeba nazvat ochrannou ústavní výchovu s přísným režimem.

Národ se hrdě hlásí k Janu Ámosu Komenskému, vychova-

sobit skrze modlitbu. Bude se ještě naléhavěji a vytrvaleji, ještě uvědoměleji modlit za překonání všech útrap, které doléhají na Církev. Bude se modlit za spásu duší, za spásu všech duší. Stejně tak se bude modlit, aby kázání nabylo nové síly a inspirace, aby kněží a řeholníci byli světlejší, aby rostla uvědomělost věřících.

Aby bylo možno se lépe modlit, bylo nutno vyhnat z klášterů všechno zesvětštění. Tak se Terezie stala reformátorkou svého řádu, „Svatého Karmelu“. Žádala

přísnější klauzuru. Počet sester musí být menší. Domy musí být menší. V konventu nesmí být více než třináct sester. Budou muset bydlet v nejprostších celách a vlastnit jen to nejnepotřebnější. „Střežte se, moje sestry, budovat nádherné kláštery. To od Vás žádám pro lásku Boží a pro nejdražší Krev jeho Syna. Kdyby k tomu přesto došlo, tyto domy by musely být zbořeny v den, kdy budou dostavěny.“

Tak vznikly ony „hrady modlitby“. Ve Španělsku, ve všech katolických zemích Západu. S pobožnostmi jsou spojeny nejtvrší skutky pokání. Umrtvování v jídle. Zřeknutí se všeho, co je světské. Tato žena popřela skutečnosti politiky, světské moci, pozemských příčin. Pro ni existovala jen jedna realita: modlitba, adorace. Všemohoucnost modlitby!

Z knihy Heilige Kirche, Kirche der Heiligen Frankfurt n. M. 1949

Ochráníme morální prostředí?

Vražda staré ženy, kterou spáchalo šest dětí, zaplnila na několik dní stránky novin. Zahlcují nás další zprávy. Našel se vrah třináctileté dívky, kterým byl její spolužák. Spoluvrahem starého kněze byl patnáctiletý mladík. Takové skutečnosti je jistě správné věnovat pozornost a do veřejné diskuse je třeba vtáhnout veřejné činitele. Není přece možné dále v klidu čekat, až se stane něco ještě horšího. V jiných zemích při podobných tragédiích vyšly zástupy do ulic. U nás se jen trochu nadává. Veřejná diskuse zklamala. Řešení se hledá v návrhu zákona, který sníží věk trestní odpovědnosti, nebo ve zřízení dětských věznic, jak je třeba nazvat ochrannou ústavní výchovu s přísným režimem.

Národ se hrdě hlásí k Janu Ámosu Komenskému, vychova-

Copak je to s námi opravdu tak zlé, že za naše nepřiznané zločiny špatného příkladu a zanedbané výchovy budeme trestat milované děti? Nebylo by třeba trestat za činy dětí jejich rodiče, pokud se prokáže zanedbání výchovy? Pak by věnovali více pozornosti zodpovědné výchově dětí a nestalo by se, že rodiče budou posílat své děti krást či zabíjet, když by za to byli sami trestáni. Snížili-li jen hranici trestnosti, budou zločinci posílat k trestným činům ještě menší děti. Problém je třeba řešit v kořeni.

Noviny uvádějí názor psychiatra, že děti se chovají tak, jak se k nim chovají rodiče. Mnohé děti citově strádají. Když kluk ze všech stran pocítuje, že je špína, jeho citová deprivace je obrovská a jednou spadne klec: on se stane necitelným vůči svému okolí.

Pokračování na str. 15

Ženu nic nenahradí

Rozhovor agentury Zenit s teoložkou Mary Shivanandanovou (dokončení)

Jaký je význam ženství v naší dnešní společnosti?

Raději bych hovořila o otázce mužství a ženství v naší společnosti. V titulu apoštolského listu jsou uvedeni muži. Jestliže jsou muž a žena od přirozenosti na sebe odkázáni, pak může ženství rozkvétat pouze ve společnosti, ve které se těší potřebné úctě také mužství. Ve své úvaze k listu Efezanům 5,21–33 vyzvedává Jan Pavel II. podobně jako jiní exegeté roli manžela jako iniciátora. Podřízenost požadovaná od manželky je odpovědí na jeho lásku. Jestliže se žena agresivně uchopí iniciativy, přejímá muž pasivní roli nebo se stáhne zpět.

Podle všech zpráv se to v naší společnosti stalo velkým problémem. Bez správných mužských vedoucích kvalit, které jsou nazývány „vedení, které je službou“, nemůže ženství prospívat. Kristus je vzorem služebného vedení. Aktuální vatikánský list na to navazuje, když mluví o Kristově moci jako o moci, která „ani neutiskuje, ani není mocí, tak jak ji chápe svět.“ V listě Efezanům 5,21–33 je klíčový text k pochopení role ženicha a manžela. V „Listu rodinám“ ho Jan Pavel II. označuje za „shrnutí a vrchol nauky o Bohu a člověku, kterou Kristus dovršil“.

C. L. Rosetti shrnul důležité body – ověřený řád: Kristus/manžel jako iniciátor a Církev/žena jako aktivní příjemce; naprostá zaměnitelnost a vzájemná podřízenost; služebná vedoucí role muže; rovnoprávnost a jednota, která nesmí být narušena rozličností rolí; žena/manželka jako zástupkyně celého lidstva ve svém vztahu k Bohu.

To jsou základy, které mají řídit vzájemnost muže a ženy v rodině a společnosti, zdůrazňuje list. Dokument prosazuje zřetelně nutnost „aktivní spolu-

práce“. A tato spolupráce znamená, že nadání jak mužů, tak žen se ve společnosti uplatňují vzájemným doplňováním.

Co vyžaduje tato aktivní spolupráce?

V jednom filozofickém pojednání (Jednající osoba) objasňuje Karol Wojtyła, budoucí papež Jan Pavel II., co je pro takovou vzájemnost nezbytné. Popisuje spolupráci jako „účast“ (participation). Ke skutečné účasti dochází, když subjekt ve spolupráci s druhým nachází ve společném cíli své vlastní naplnění. Ve spolupráci pro blaho rodiny a společnosti budou mít muž a žena úspěch tehdy, když při tomto jednání sami najdou své naplnění.

Dokument ukazuje cesty, jak vdané i nevdané ženy mohou v účasti na práci pro společnost najít své naplnění. Mateřská role ve spojitosti s její orientací na vztah musí být tak honorována, aby se ženě vyplatilo zůstat doma a starat se o děti. Přítomnost ženy doma vytváří atmosféru, která podporuje kulturu a jako taková představuje přínos pro společnost. Jako místo, kde se práce vykonává prostě z lásky, tvoří „doma“ protiváhu k naší komerční kultuře, ve které je všechno opatřeno cenou. „Doma“ je místo, kde jsou oceňovány jedinečnosti každé osoby a duchovní hodnoty. Je to „domácí církev“. List na druhé straně požaduje, aby „přizpůsobený pracovní rytmus“ umožňoval ženám, které chtějí nebo musejí vnášet do společnosti zvláštní talenty, učinit tak, aniž by sobě nebo své rodině způsobovaly nadměrný stres.

Dnes již existují velké pokroky v nabídce flexibilní pracovní doby. Vývoj internetu a telekomunikací umožňuje stále většímu počtu mužů a žen, aby pra-

Je to takový nejistý, cudný úsměv na tváři čtrnáctileté Veroniky Kostojevy, když ukazuje fotografii své ruky, ve které drží křížek. Tato fotografie byla pořízena 3. září, když Viktorii zachraňovali po tragédii v Beslanu. Psali jsme v oněch pohnutých chvílích, že je to kříž ve chvíli bezmezné bolesti, že je to Nevinnost, ukřížovaná v apokalyptickém okamžiku dějin, ukřížovaná Láskou, která na sebe bere všechnu tíž, aby lidstvo mělo život. Viktorie vypráví, že v těch strašných 52 hodinách byl tento křížek její posilou, mocnou oporou a nadějí. I dnes je na její tváři a v jejím úsměvu vidět něco tíživého, protože zármutek z tolika obětí a vzpomínka na nevinné oběti nedovolují vyjádřit radost bez mezí.

Naše doba je tak těžce poznamenaná nenávistí a strachem, smrtí, protože tu jsou vrazi, kteří zabíjejí děti i každou nevinnost. Ale zůstává také vytrvalá naděje z modlitby – jako paprsky světla uprostřed temnot těchto bolestných hodin.

L'Osservatore Romano

covali doma a sami si určovali svou pracovní dobu. Je možno se přeskolit a lidé tak získávají možnost dále se vzdělávat. Na pracovišti se uplatňuje pohled ženy na to osobní a konkrétní jako pozitivní. Ženy tak mohou mírnit nadměrné zdůrazňování „zisků“ v hospodářském světě a ve všech odvětvích podporovat větší ohled na jednotlivého člověka.

Jaký užitek má Církev z ženství?

Dokument se zmiňuje zvláště o víře Panny Marie a její poslušnosti vůči Bohu jakožto vzoru pro všechny věřící. „Staň se“ je všechno, jen ne pasivita. V encyklice *Redemptoris Mater* vysvětluje Jan Pavel II., že odpověď, kterou dala Marie andělovi, ji prezentuje jako „autentický subjekt“, jako samostatnou osobu. Musejí přijmout neuvěřitelné rozhodnutí a ona je přijala se samozřejmostí. Její odvaha vyvěrá z její důvěry v Boha. Muži se mohou této odvážné a rozhodné důvěře od žen velmi dobře učit.

Filozofky a teoložky připravily cenné přínosy k našemu chápání muže a ženy. Prudence Allenová v knize „Pojetí ženy“ píše

Je to takový nejistý, cudný úsměv na tváři čtrnáctileté Veroniky Kostojevy, když ukazuje fotografii své ruky, ve které drží křížek. Tato fotografie byla pořízena 3. září, když Viktorii zachraňovali po tragédii v Beslanu. Psali jsme v oněch pohnutých chvílích, že je to kříž ve chvíli bezmezné bolesti, že je to Nevinnost, ukřížovaná v apokalyptickém okamžiku dějin, ukřížovaná Láskou, která na sebe bere všechnu tíž, aby lidstvo mělo život. Viktorie vypráví, že v těch strašných 52

hodinách byl tento křížek její posilou, mocnou oporou a nadějí. I dnes je na její tváři a v jejím úsměvu vidět něco tíživého, protože zármutek z tolika obětí a vzpomínka na nevinné oběti nedovolují vyjádřit radost bez mezí.

Naše doba je tak těžce poznamenaná nenávistí a strachem, smrtí, protože tu jsou vrazi, kteří zabíjejí děti i každou nevinnost. Ale zůstává také vytrvalá naděje z modlitby – jako paprsky světla uprostřed temnot těchto bolestných hodin.

L'Osservatore Romano

o sv. Hildegardě z Bingenu jako o ženě, která jako první „zdůvodnila“ ideu komplementárnosti v sexualitě.

Monika Mogliorinová-Mille-rová píše velmi jasně o sexualitě a autoritě katolické církve. Mluví o autoritě v jejím skutečném významu a nikoliv jako o „svévolné moci“. Kristus se rozhodl, že nás vykoupí skrze svůj snoubenecký vztah k Církvi. Připustit ženu ke svátostnému kněžství by bylo zfalšování této analogie. Mille-rová pokládá za roli žen v Církvi připomínat mužům jejich odpovědnost. Považuje hnutí „Pro život“ jako zvláštní příklad. Zde by měly být ženy opravdovými průkopníky.

Co může ženám a mužům pomoci, aby výzvu Církve k autentickému pokroku žen pochopili a přijali?

Úspěšný způsob, jak podpořit autentický pokrok žen, spočívá ve vizi, který je obsažena v novém listě a v teologii těla Jana Pavla II. Existují ženské organizace, které mají na zřeteli speciálně ženskou schopnost zabývat se jednotlivcem a to považují za možnost, která znamená přeměnu společnosti.

Noví blahoslavení Katolické akce (2)

Alberto Marvelli (1918-1946)

Před 15 lety byla v Bostonu založena společnost „Women Affirming Life“ (Ženy pro život), aby se v naší společnosti dostalo hlasu ženám a nenarozeným dětem. Organizaci vede dynamická skupina žen „na plný úvazek“, ale k členkám patří mnoho žen v domácnosti. Sleduje se tím trojí cíl: dosáhnout souladu s „géníem ženy“ modlitbou, vzděláním a svědectvím.

Před pěti lety se ukázala potřeba přijmout v pracovních skupinách jako vedoucí linii teologii těla. „Women Affirming Life“ se toho ujala. Nešlo o to, sestavit nějakou učebnici, nýbrž o to, pomáhat ke změně a obrácení srdce, o kterém mluví poslední list Sv. otce k biskupům. Pro Jana Pavla II. je nejlepší učitelkou zkušenost. V tomto smyslu nedává podněty k intelektuální diskusi, nýbrž k tomu, aby se navázalo na vlastní životní zkušenost. Pracovní skupiny mají své těžiště v modlitbě, v četbě Písma svatého a v evangelizaci.

Může to trvat až celý rok, než bude propracováno šest vedoucích linií. To poskytuje čas k opravdové proměně. Skupiny se skládají z mužů a žen sezdaných i samostatně žijících, rozvedených, mladých i starších. Vznikají skupiny v různých diecézích a státech unie, dokonce až v Kanadě. Vedoucí skupin jsou prostí laici, kteří dávají svůj čas k dispozici bez nároku na finanční náhradu.

Dosavadní reakce překonaly všechno očekávání. Slyšíme stále nové a nové zprávy o obrácení. Zvláště pro muže se staly skupiny místem, kde se může svobodně diskutovat o mužských a ženských identitách a rolích. Je ještě mnoho dalších iniciativ, které pomáhají předávat dále teologii těla. Jako členka Institutu Jana Pavla II. pro manželství a rodinu na Catholic University of America vidím každý den, jak vzchází setba obnovy z této velké iniciativy Jana Pavla II. a „Kolumbových rytířů“.

Zenit

Alberto Marvelli se narodil ve Ferrare 21. března 1918 jako druhý ze šesti bratrů. Vyrůstal v rodině opravdu katolické, ve které se zbožný život spojoval s aktivitou charitativní, sociální a katechetickou.

Navštěvoval salesiánskou oratoř a Katolickou akci, kde vyráběla jeho víra a on dospěl k rozhodnutí: „Můj program je obsažen v jednom slově: svatý.“

Modlil se usebraně, učil se katechismus s přesvědčením, projevoval horlivost, lásku a vyrovnanost. Měl pevný charakter, silný, rozhodný, velkodušný. Projevoval se u něho hluboký smysl pro spravedlnost. Požíval velké autority mezi svými druhy. Byl to sportovní a dynamický typ. Miloval všechny druhy sportu: tenis, volejbal, atletiku, kopanou, plavání a výlety do hor. Ale největší jeho vášní bylo kolo, také jako privilegovaný nástroj apoštolátu a charitativní činnosti.

Na univerzitě dozrála jeho kulturní a duchovní formace ve FUCI (Federace katolických univerzitních studentů Itálie). Jako vzor si zvolil Piera Giorgia Frassatiho.

Získal inženýrský titul a 30. června musel nastoupit vojenskou službu. Itálie byla ve válce, kterou Alberto odsuzoval s jasným přesvědčením: „Kéž sestoupí pokoj spravedlnost pro všechny národy a válka navždy zmizí ze světa.“ Jelikož ostatní tři bratři sloužili v armádě, byl uvolněn od vojenské služby a pracoval nějakou dobu v továrně FIAT v Turíně.

Po tragických událostech 25. července, pádu fašismu a německé okupaci 8. září 1943 vrací se Alberto domů do Rimini. Ví, jaký je jeho úkol: stává se dělníkem bliženské lásky. Po každém bombardování je první, kdo běží na pomoc zraněným, povzbuzuje pozůstalé, asistuje umírajícím, vytahuje z trosek za živa pohřbené.

Zavládl nejen chaos, ale i hlad. Alberto roznáší chudým všechno, co se mu podařilo shromáždit, matrace, přikrývky, nádobí. Obracel se na sedláky a obchodníky, opatroval životní potřeby. Pak na kole objížděl místa, o kterých věděl, že zde panuje hlad a nemoci. Někdy se vracel domů bez bot i bez kola: daroval je potřebnějším.

V období německé okupace se mu podařilo mnoho mladých zachránit od deportace do Německa. Dokázal s hrdinskou odvahou otevírat již zaplombované vagóny připravené k odjezdu ve stanici Santarchangelo a osvobodit ty, kteří měli odjet do koncentračních táborů.

Po osvobození města 23. září 1945 byl ustaven první Výbor osvobození. Mezi jeho členy byl také Alberto Marvelli. Není zapísán v žádné politické straně, není ani partyzán, ale všichni uznávají a oceňují jeho nesmírné úsilí a vykonanou práci ve prospěch evakuovaných.

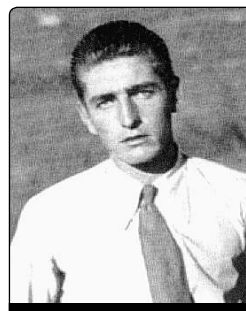
Ačkoliv je ještě mladý, má pouze 26 let, je velmi zkušený a dokáže řešit problémy s velkou odvahou i v nejobtížnějších situacích a je bezmezně obětavý. Svěřují mu velmi obtížný úkol: bytovou komisi, která má vnést kázeň do obsazování bytů ve městě, urovnávat spory, zajišťovat byty, často s nevyhnutelnými těžkostmi. Pak mu svěřili úkol rekonstrukce rozbitého městského úřadu.

V malém notesu si zapsal: „Sloužit je lepší než dát si sloužit. Ježíš slouží.“ A tento duch služby aplikuje i ve své civilní službě. Když se v Rimini obnovily politické strany, vstupuje ke křesťanským demokratům. Pociťoval a prožíval svůj úkol v politice jako službu organizovanou

kolektivně: politická činnost se má a musí stát projevem a výrazem mnohem vyšší aktivity – prožívané víry.

V roce 1945 ho biskup povolává, aby vedl katolické vysokoškolské. Jeho úkol je možno shrnout do slov: kultura a bliženská láska.

„Není nutno přinášet kulturu pouze inteligenci, ale celému národu,“ tak uvádí v život

blah. Alberto Marvelli

lidovou univerzitu. Otevírá menzu pro chudé. Zve je na mši svatou, modlí se s nimi; pak jim v restauraci roznáší polévky a naslouchá jejich těžkostem. Jeho aktivita ve prospěch všech je neúnavná. Založí stavební družstvo, je to první „bílé“ družstvo v „rudé“ Romagni.

Udržuje velmi důvěrný styk s Ježíšem v Eucharistii, který mu nebrání věnovat se svým úkolům. Právě když vidí kolem sebe nespravedlnost a hříchy, stává se pro něho Eucharistie zdrojem síly, aby se přičiňoval o vysvobození, vykoupění a humanizování tvář země.

Večer 5. října 1946 jede na kole, aby se zúčastnil volební schůze. Také on je kandidátem v prvních komunálních volbách. Ve 20,30 ho srazí vojenský kamion. Umírá ve věku 28 let po několika hodinách, ve kterých už zůstal v bezvědomí. Jeho matka Marie, silná i v bolesti, je u něho.

Celá Itálie oplakávala jeho smrt. V dějinách laického apoštolátu představuje osobnost Alberta Marvelliho vzor, jak vnášet křesťanského ducha do společnosti. Služebník Boží La Pira o něm napsal: „Církev v Rimini může říci novým generacím: Tady máte autentický vzor křesťanského života.“

L'Osservatore Romano

O podstatě andělů

Existence andělů nám nebyla zjevena proto, aby se obohatily naše znalosti o světovém řádu, nýbrž abychom z této pravdy čerpali podněty pro naši spásu. Na andělech můžeme poznávat, do jakého stavu jednou sami vstoupíme: náš život jednou vyústí v ryzi lásku k Bohu.

Současně poznáváme, že jsme jako součást stvoření spojeny se všemi ostatními tvory, tedy i s anděly. Oni neslouží pouze Bohu, ale také nám. Jsou s námi ve vnitřním spojení a pokud se jim otevřeme, vykonávají na nás spásný vliv.

V Listu Židům jsou andělé označeni za *služebné duchy*, jejichž posláním je sloužit těm, kteří mají být dědici spásy. Andělé mají v Božím plánu spásy zvláštní funkci, jsou přidruzeni Kristu a jsou pomocným nástrojem v díle spásy. Již ve Starém zákoně byli andělé Božími pomocníky při Božím úsilí přivádět lidi ke spáse. Již tehdy byli přidružení ke Kristu. Byli hlasateli budoucí spásy a měli v lidich udržovat vědomí hříšnosti a touhy po vykoupení.

Vidíme je ve Starém zákoně jako tajemné dobrotivé a mocné duchy, kteří plní Boží příkazy. Poslouchají Boží vůli. Přinášejí lidem spásná poselství, provádějí je přes různá úskalí. Někdy se lidem zjevují v tělesné podobě, někdy jako zcela zvláštní nositelé světla, naplnění Boží slávou. Přednášejí Bohu modlitby lidí a vystupují před Bohem jako jejich přímlovci.

Jsou také trestajícími anděly. Uskutečňují tresty, které Bůh vyhlásil. Patří k závažným nedostatkům pokoncilního období, že neslyšíme ani nechceme nic slyšet o tom, že hřích zasluhuje také trest. To je ve vážném rozporu se zprávami o trestech, jejichž vykonavateli byli podle Boží vůle andělé ve Starém zákoně. To nám musí připomínat,

že i my zasluhujeme za své hříchy trest.

Ve Starém i Novém zákoně jsou andělé posly a strážci slíbené spásy. V Novém zákoně jsou nástroji spásy, zaslíbené Kristem. Jsou Kristu k dispozici se svou mocí a silou. Hrají velkou roli v jeho životě, utrpení a smrti jako jeho ohlašovatelé, svědci a spolupracovníci v životě, utrpení a zmrtychvstání. V rozhodujících bodech jeho života vždy vstupují andělé, při jeho vtělení, při pokušení, na hoře Olivové, při zmrtychvstání a nanebevstoupení.

Odpovědnost za spásu je v Novém zákoně větší než ve Starém, proto také andělé spolupracují na díle spásy v Novém zákoně výrazněji než ve Starém. Je proto naše povinnost držet se andělů, svěřovat se jejich ochra-

chat, přijímat jejich vnučení, protože to jsou jednoznačně Boží poselství.

Jsou také těšiteli, kteří těší a vedou Církev v souzeních. Andělé jsou při nás, když přijímáme svátosti. Když slavíme Eucharistii, andělé se tohoto dění účastní a padají před Bohem na svou tvář a vzdávají mu chválu.

Ochrana, kterou poskytují Církvi, se týká i všech dílčích společenství; každá diecéze, každá farnost může žít v jistotě, že andělé ji chrání, pomáhají jí ve všem, co se líbí Bohu. Bůh také přiděluje anděla jednomu každému z nás. Rozhodující místo, které o tom svědčí, je v 18. kapitole Matoušova evangelia. Učedníci se zde ptají Ježíše, kdo je největší v nebeském království. Dostává se jim odpovědi, že nepřijdou do nebeského království, jestliže nebudou jako děti. Nemají se ptát po svém postavení v nebeském království, ale ob-

Anděl z Ribes, Katalánsko, 12. stol.

k dítěti se zlým úmyslem, nese-tkává se pouze s tímto bezbranným tvorem, ale také s mocným andělem, jehož moc je spojena s mocí všemohoucího a milujícího Boha. Jednoho dne uvidíme, co všechno pro nás andělé vykonali, a uvidíme také, jakého nepřítele jsme si vytvořili, když jsme postupovali proti andělovi dítěte (Romano Guardini).

Také národy mají svého anděla ochránce. Ze zjevení proroka Daniela víme, že národy mají své ochránce. Je zde řeč o andělu Peršanů a Řeků. Národ je celek s určitým základním osobitých charakterem. Anděl je představitel národa před Boží tváří. Zastává se tohoto národa, chrání ho, sděluje mu Boží poselství a vede ho skrze nezbytné boje ke spáse. Máme-li strach o svůj národ, když myslíme na volby, na zkorumpované politiky, máme pomyslet také na anděly a prosit je, aby vzali osud našeho národa do svých rukou a vedli nás ke spáse.

Odpovědi na zjevení o svatých andělech musí být naše vděčnost za četná dobrodíní a ochranu a důvěra v jejich moc a sílu. Kdo se stýká důvěrně s anděly, může podávat četná svědectví o tom, jak zažil jejich pomoc, ochranu nejen před pozemský-

MODLITBA
*B*šemohoucí věčný Bože, ty jsi ve své nevýslovné dobro-tě svěril všechny lidi andělům, aby je chránili na těle i na duši od mateřského lůna; dopřej mi dobrotivě, abych svého svatého anděla věrně následoval a tak ho miloval, abych pod jeho ochranou došel do nebeské vlasti a tam s ním a se všemi svatými anděly si zasloužil patřit na tvou tvář. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

ně a projevat jim vděčnost větší a naléhavější než ve Starém zákoně.

Bůh posílá své anděly nejen svému Synu, ale také Církvi. Jsou posly, kteří oznamují Boží vůli. Je třeba jim jen naslou-

rátit se a být jako děti. Protože však děti jsou otevřené, prosté a důvěřivé, jsou také zranitelné a bezbranné. Proto jim Bůh dává k ochraně anděly, kteří stále patří na Boží tvář a kteří bdí nad životem dětí. Kdo tedy přistupuje

Leonardo da Vinci: detail Zvěstování

mi neštěstími, ale také před hříchem. O tomto vedení ze strany andělů si nesmíme dělat falešné představy. Andělé nás vedou především ke spáse, a protože cesta ke spáse vede utrpením, jsou andělé s námi i v tomto utrpení. Nejsou zde pouze proto, aby nás utrpení uchránili, ale hlavně proto, aby nás skrze ně provázeli.

Náš důvěrný styk s anděly se uskutečňuje především v modlitbě. Církev se ve svých modlitbách vždy také obracela ke svatým andělům. Svátky svatých andělů byly v původním církevním kalendáři četnější. Svatý archanděl Michael se připomínal hned dvakrát. Kromě vlastního svátku ve výroční den posvěcení jeho chrámu v Římě 29. září se slavil také svátek jeho zjevení na hoře Gargano 8. května. Samostatné svátky měli svatí archandělé Gabriel (24. března) a Rafael (24. října). Církev také užívala řadu krásných modliteb. Některé z těchto krásných modliteb byly neprávem opomenuty, ale neměly by upadnout v zapomenutí. Tak v modlitbě před spa-

ním se kněz modlil každý den: „Navštiv, prosíme, Pane, tento příbytek a odvrát daleko od něho všechny úklady nepřitele. Ať v něm přebývají tvoji svatí andělé a chrání nás v pokoji.“ Ve mši za zemřelého je v původní liturgii krásná modlitba: „Svatý praporečník Michael ať doprovodí duše zemřelých do tvého svatého světla!“ V modlitbě za umírajícího se Církev modlí: Bože, přijmi svého služebníka do svého království. Kež se ho ujme svatý Michael! Ať ho do nebeské vlasti doprovodí svatí andělé. Kež vyjde zástup andělů vstříc duši, která se nyní loučí s tělem!“

To vše by nás mělo motivovat, abychom byli se svatými anděly v častém osobním styku, světovali jim své záležitosti, prosili je o radu a vedení a zajistili si tak jejich pomoc pro rozhodující okamžik svého života. Kež neuplyne ani den, abychom na ně nevzpomněli. Budou to oni, kdo nás jednou doprovodí do nebeské vlasti. Kež se tam s nimi setkáme jako s dobrými známými.

Podle -sks- 37/2004

VYRUŠOVÁNÍ BĚHEM BOHOSLUŽEB

V několika chrámech v Mexiko City byly instalovány rušící vysílače, které znemožňují užívání mobilních telefonů. Tím má být vyřešen velký problém vyrušování během bohoslužeb. Doba strávená v chrámu náleží Bohu, a to je třeba respektovat, říká farář Gloria Cardenas Augero z farnosti Rosario. Rušičky jsou sice v Mexiku nelegální, ale úřady v tomto případě přivírají oko.

TERORISMUS VARUJÍCÍ

Kardinál Ruini upozorňuje, že terorismus nás brutálním způsobem konfrontuje se skutečností smrti. Nutí společnost, aby se opět začala zabývat otázkou vlastní smrtelnosti, která bohužel vymizela i ze sféry kázání. Kardinál napomenul duchovní, že je to velký omyl dávat stranou

otázky smrti a věčného osudu. Lidé zůstávají v situaci teroristických útoků bez obrany a bez odpovědi. Pokud na ně myslí, jsou jimi otřeseni.

ALARMUJÍCÍ POČET

Na semináři pro církevní soudce v Římě byl na přetřesu hrozivě narůstající počet anulovaných manželství. V roce 2002 projednávaly soudy 56 236 případů, z nichž bylo 46 092 anulováno. Hlavní důvody jsou simulace a nedostatek vůle. Simulace spočívá v tom, že snoubenec při uzavírání sňatku pouze simuluje svůj slib. Nedostatek vůle nastává v případech, kdy např. dotyčná osoba kvůli duševnímu utrpení není schopna pochopit a zvažít závazky spojené s manželstvím.

Církevní soudci požadují podstatné zkvalitnění přípravy snoubenců. Církev však musí zjišťovat

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

nesmlouvavou reformu: Zpohodlněly jsme a tím jsme se vzdálily od evangelia. Je třeba ve vrátit k původní řeholi. Obnova světa začíná vždy od vnitřní obnovy Církve.

Zkušenosti obdivuhodně úspěšných Bohem vyvolených současných apoštolů, jakým je např. indický kněz P. Josef Bill, svědčí o tom, že to nakonec nejsou lidé tohoto světa, kteří nesou zdravou nauku, ale jsme to my sami. Dříve, než začneme přemýšlet, jak se zavděčit světu, potřebujeme se sami vrátit radikálně ke svým kořenům. Základní učebnicí účinné pastorace jsou Skutky apoštolů. Evangelium se začalo šířit nikoliv pouhým slovem, ale také nápadnou vzájemnou láskou, uzdravováním nemocných a vyháněním zlých duchů. Moc konat zázraky a vyhánět ďábla byla součástí moci předané apoštolům při jejich kněžském svěcení. Konat divy a zázraky patřilo k samozřejmému doprovodu jejich hlasatelské činnosti. Nebyla to náhražka zdravotnictví, ale Bůh tak potvrzoval jejich slova a oni se také k němu výslovně modlili, aby zasahoval svou mocí a aby se ve jménu Ježíše Krista děly uzdravení, divy a zázraky. Kdo dnes svolává tuto Boží moc a kdo ji předává? Nemůžeme ovšem očekávat, že bude potvrzovat divy

a zázraky něco, co není autentické, co není od něho, co do slova a do písmene neodpovídá apoštolskému učení. Větší starost nám tedy musí dělat návrat k autentičnosti než vynalézání novot.

V nastávajícím Roku Eucharistie máme důkladně obnovit svou úctu k svátostnému Spasiteli. Měli bychom přitom zpytovat svědomí, zda se stejnou houževnatostí, s jakou si bráníme to, co bylo „dovoleno“, také dbáme na to, aby se zachovávalo to, co bylo uloženo. Nezasluhuje ten, kdo nechce využívat různých novodobých „dovolení“, ale věrně setrvává u toho, co dovolení nikdy nepotřebovalo, spíše respekt než despekt? Vždyť všechny „ústupky a úlevy“ vycházejí spíše vstříc naší pohodlnosti, nikoliv hlubší úctě k Nejvyššímu. Náš Pán nehledal cestu nejmenšího odporu. Ke spáse světa by byla stačila jedna kapka jeho krve, ale on ji prolil do poslední kapky. Prostřednictvím svých vyvolených duší nám to stále trpělivě připomíná a obšírně vysvětluje. Je na nás, abychom tato jeho sdělení vděčně přijímali, horlivě studovali a rozjímali o nich v růžencových tajemstvích, nejlépe v Pánově eucharistické přítomnosti. Takové je důrazné poselství letošního požehnaného října.

-red-

všechny potřebné skutečnosti ve chvíli uzavírání manželství a nikoliv teprve dodatečně při jeho anulování.

ZA ODSTRANĚNÍ LITURGICKÝCH NEŠVARŮ

Němečtí katolíci naléhavě prosí své biskupy, aby zajistili odstranění nešvarů v liturgii. Podle jejich zkušenosti se zatím ve vlastní praxi nic nezměnilo a liturgické předpisy zůstávají jen na papíře. Týká se to i tak závažných věcí jako kázání laiků při mši, používání cizích textů, koncelebrace s jinověrci či podávání svátého přijímání nekatolíkům.

(U nás zatím nešvary pranalyzované v listu *Redemptionis sacramentum* podepsaném Sva-

tým otcem ani nevešly obecně ve známost.)

DARWINŮV MONOPOL SKONČIL

Srbská ministryně školství Liljana Colicová rozhodla, aby ze srbských učebnic pro osmé třídy byla odstraněna Darwinova evoluční teorie, protože je to dogmatická nauka. Řekla, že toto rozhodnutí bude platit tak dlouho, dokud se nebudou vyučovat také jiné teorie, tady také ta, podle které vesmír a člověk stvořil Bůh. Evolucionisté proti tomuto rozhodnutí bouřlivě protestují. Zdá se jim, že bez Darwinovy teorie budou žáci ochuzeni o moderní vědění a vrátí se do středověku.

PAPEŽ PIUS XII. (34)

Kromě toho byla obava o tajné archivy, které už připravili k naložení, aby byly přepraveny do bezpečí do Švýcarska, Irsku nebo Argentiny, kdyby to bylo nutné.

Na tomto neutrálním ostrově požívali spojenečtí diplomatictí zástupci akreditovaní u Svatého stolce azylové právo, mezi nimi francouzský velvyslanec Vladimír d'Ormeson, anglický vyslanec sir Francis Osborne, zástupce Polska - velvyslanec Casimir Papo, Belgičan Adrian Nieuwen-Huys. Neexistoval žádný přímý styk mezi těmito diplomaty a reprezentantem Hitlera ve Vatikánu, panem von Weizsäckerem. Ale existovalo pro všechny společné kontaktní místo - státní sekretariát. Tam se ujistili: „Weizsäcker považuje za svůj úkol chránit církve před Třetí říší.“

Sami zástupci nepřátelských mocností museli připustit, že německý velvyslanec nezameškal žádnou příležitost, aby tento názor státního sekretariátu dokázal.

Sotvaže se nový velitel města generál vojenského letectva Stahel s narukovanými vojenskými oddíly ubytoval, ohlásil se u něj Weizsäcker.

Generál byl přístupný muž, jak mohl velvyslanec lehce zjistit. Žádný naci-generál.

Weizsäcker mu proto navrhl vystavit ochranné listy pro všechny budovy a jejich obyvatele, kteří mohou vznést nárok na výsadní práva nedotknutelnosti.

Stahel váhal.

„Přece víte,“ zvažoval generál, „jak je ve vůdcově hlavním stanu zakázán jakýkoliv ohled na církevní majetek? Učiníme se podezřelými. Musím se nejdříve zajistit na nadřazeném místě.“

„Vím ale také,“ namítl Weizsäcker, „že mezitím mohou nastat komplikace, dojde-li k porušení míru - přirozeně nedopatřením, a už to by stačilo, aby se čtyři sta milionů katolíků cítilo provokováno. Z toho vyplývají

cí diplomatische zápletky s neutrálními státy, jako Španělsko, Irsko, Argentina... Ani nedomyšlet... A vaše jméno v této souvislosti...“

Výsledek: Byly rozepsány stovky ochranných listů, které podepsal také Veltheim, pobočník generála. I ty nejmenší domy sester v Římě dostaly takový ochranný list. I sami „Figli della Mamma“, „mazlíčkové“, jak byli členové Palatinské gardy posměšně Římány nazýváni. Tento papežský vojenský oddíl se stal útočištěm pro syny ze vznešených rodin, kteří se zachránili před službou na frontě službou u papeže. Stáli před papežskými budovami zdvojenou hlídkou. Neměli sice po ruce ani dost uniformy, ale všichni měli svůj ochranný list.

Co bylo rozhodující? Tyto ochranné listy byly respektovány, a to lépe Němci než Italy.

Mezitím postoupila fronta na jihu pomalu blíže k Římu. V samotném Berlíně se museli zabývat myšlenkou: Co se má stát s papežem, budeme-li muset Řím vyklidit? Byl to Bormann, který hájil názor: „Dokud jsme v Římě pány, bude pro nás možné, sice s velkou námahou, udržet papeže v klidu. Jakmile se z naší pravomoci dostane, nebude papež dělat tajemství ze svého nepřátelství k národnímu socialismu. Papež v rukou aliance pro nás znamená nebezpečí propagandy. Proto musí být papež převezzen včas z Říma do ‚bezpečí‘, do Německa, nebo pro mne za mne do Lichtenštejnska, jen jej nenechat tady.“

Tohoto jinak klidného Weizäckera přepadlo veliké rozčilení, když se dozvěděl o těchto úmyslech.

Byl rozhodnut neponechat žádný prostředek nevyzkoušený, aby Bormannův plán zmařil. Postaral se o to, aby se v Berlíně rozšířilo: „Papež prohlédl hru. Papež nikdy neopustí dobrovolně Vatikán. Nucená eva-

kuace? Jaký skandál! Němečtí vojáci by museli střílet na Švýcarské gardy? Pomyslete na ty následky!“

Weizsäcker zdržoval rozhodování o této záležitosti tak dlouho, až už nebylo nic k rozhodování.

Tehdy nastal pro papeže náležavý, ve svých důsledcích obtížný úkol, který vyžadoval celé Weizäckerovo umění vyjednat, jeho schopnost vcítit se do situace, jeho houževnatost.

Úkol zněl:

Jak je možno Řím vyhlásit za neopevněné (nehájené) město? Jestliže ne - Věčné město by mohl postihnout osud Stalingradu, Vatikán by se stal druhým Casinem, Západ a všechno, co člověk spojuje s tímto pojmem, byl by smrtelně raněn. Tak mnoho bylo ve hře.

To věděl Weizsäcker, to věděl papež. Denně s větrem od jihu vanul hluk bitvy hlasitěji k městu.

Pius XII. usiloval celým svým osobním nasazením o záchranu Říma. Při tom našel papež vedle Weizäckera ještě jednoho spojence. Fakt, že tento druhý spojenec byl mezitím označován jako „válečný zločinec“, nesměl nikomu bránit vyslovit jeho jméno: polní maršál Albert Kesselring.

14. srpna 1943 oznámil rozhlas a tisk: „Italská vláda sdělila spojencům prostřednictvím Vatikánu už 31. července své rozhodnutí vyhlásit Řím za ne-

hájené město.“ Jako obvykle se shromáždili lidé po takové zprávě plní nadějí na náměstí Sv. Petra, aby volali: „Eviva il Papa!“ Ale na tom nezáleželo, nýbrž jen a jen na německých vrchních velitelích v Itálii. V jejich moci bylo odzbrojit Řím.

A na druhé straně fronty? Arcibiskup Riberi, který působil jako zprostředkovatel mezi Vatikánem a spojenci na jihu města, referoval málo potěšitelného z hlavního stanu polního maršála Alexandra. Trvalo se v něm neústupně na zprávách, které v rozporu s prohlášením OKW ličily Řím stále jako centrum přísunu a přístřeší pro ohrožené německé štáby. Ve spojeneckém hlavním stanu se mluvilo o „vojenské nezbytnosti“, stejně jako se tak mluvilo před zničením kláštera Monte Cassino o „vojenské nutnosti“.

Papež byl v zoufalé situaci. Weizsäcker stále dotíral na Kesselringa o pochopení.

Maršál zavedl velvyslance, který už před ním nestál jako vyslanec Hitlera, nýbrž jako vyslanec papeže, před situační mapou. Ukázal mu: „Zde je fronta - zde Řím - zde moje ústupové linie na sever.“

Také Weizsäcker musel poznat: Přirozená spojení, která se nabízela, procházela všechna přes město. Pravděpodobně stál také lord Alexander před situační mapou a měl před očima stejnou situaci; ukázal na jeden bod a rozkázal: „Zde udeřit!“ Také na jeho mapě byl tímto bodem označen Řím.

„Co rozkážete?“ ptal se Weizsäcker maršála. Kesselring odpověděl: „Už jsem rozkázal.“

Těžký, svalnatý muž stiskl maršálskou hůl oběma pěsti. Bylo na něm vidět, jak o tento rozkaz zápasil sám se sebou. „Můj rozkaz k ústupu zní: Na území města se nesmí vstoupit. Řím se musí za všech okolností obejít!“

Podíval se Weizäckerovi pevně do očí.

(Pokračování)

OCHRÁNÍME MORÁLNÍ PROSTŘEDÍ? - pokračování ze strany 9

Podle policistů jsou kluci účastní na vraždě citově vyprahlí a chladnokrevní. Na otázku, jaké má rád hrdiny, jeden z nich odpoví: *Nejraději mám hrdiny s pilou, obuškem a noží a líbí se mi, když můj hrdina vyhrává a teče krev.*

Děti potřebují lásku a péči, dobrý příklad a moudrou výchovu, méně takových svodů, jimž nejsou schopni odolat. Lidstvo už pochopilo, že si nemůže bezmezně ničit životní prostředí, chce-li přežít. Pochopíme, že stejně tak musíme chránit morální prostředí? Šíření zlých myšlenek a špatných příkladů je zločinem, který nese plody v trestaných dětech. Myšlenky jistě nelze omezit zákonem, ale skutečně zralí lidé je dovedou ovládat aspoň z pocitu zodpovědnosti vůči druhým, pokud k tomu nemají hlubší důvod. Doufejme, že se najdou mediální tvůrci, kteří nabídnou zábavu bez brutálního násilí, zábavu, která pomáhá člověku morálně dozrát a ukáže pozitivní model života, a budou ochotni pomoci rodičům, kteří sami nezažili dobrou rodinu a správnou výchovu, najít vzory správného jednání v rodině a příklad výchovy dětí.

Záleží ovšem na nás, jestli dokážeme vytvořit dostatečný společenský tlak.

*Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký
Vysíláno na Radiu Proglas, září 2004*

V neděli 17. října 2004 bude ve Filipově za účasti médií celostátní setkání s politickým, kulturním a duchovním zastoupením. Budou zde mnohé neziskové organizace, které se zabývají vězeňstvím nebo pomoci propuštěným vězňům, a organizace, zabývající se dodržováním lidských práv.

Program: 10.30 hod. – mše svatá na úmysly: ke cti P. M. Filipovské s prosbou za obrácení národa, za obrácení vězňů a za vyřešení všech problémů ve věznicích, za členy různocíh modlitebního Společenství P. M. Filipovské. Mši svatou oslavuje královéhradecký biskup Josef Kajnek. Po mši svatě – představení hostů a seznámení se s jejich činností, dotazy.

Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání pro mladé muže v sobotu 30. října 2004 od 9.00 do 17.00 hod. v Církevním domově mládeže Petrinum, Veverí 15, v Brně. Cena je 300 Kč. Přihlášky a ústřížek zaplacené složenky pošlete na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00, Brno, tel.: 543 215 265, b. ú.: 1986 4366 0287/0100, e-mail: brnomen@milesjesu.com; www.rozpoznavani-povolani.cz

Provincie kapucínů v ČR, Exerciční dům, Loretánské nám. 6a, 118 00 PRAHA 1 - Hradčany pořádá ve dnech 24. 10. – 30. 10. 2004 duchovní cvičení na téma: **Jsmo proměňováni k jeho obrazu mocí Ducha Páně**, které vede **P. Augustin ŠVÁČEK, OFMCap.**

Začátek je 24. 10. 2004; možnost ubytování od 16 hod. Zakončení kurzu je 30. 10. 2004 – v odpoledních hodinách po obědě. Ubytování je na pokojích od dvou do pěti lůžek se skupinovým sociálním zařízením. Lze dohodnout ubytování i jednotlivě. Stravování je 3x denně. Náklady na ubytování a stravování jsou dotovány z rozpočtu Provincie kapucínů v ČR. Rozpis cen za poskytnuté služby je uveden v závazné písemné přihlášce. Příspěvek účastníka kurzu na osobu za 1 den se pohybuje od 350 Kč do 400 Kč, podle počtu obsazených lůžek. Písemné závazné přihlášky vám rádi zašleme na udanou adresu.

Informovat se můžete na adrese uvedenou na začátku inzerce, telefon: 233 358 518, 233 355 372, 605 987 473, e-mail: ed.praha@volny.cz. Kontaktní osoba: Jitka DUCHOŇOVÁ.

Liturgická čtení

Neděle 10. 10. – 28. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Král 5,14-17

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: srov. 2b (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

2. čt.: 2 Tim 2,8-13

Ev.: Lk 17,11-19

Pondělí 11. 10. – ferie

1. čt.: Gal 4,22-24.26-27.31-5,1

Ž 113(112),1-2.3-4.5a+6-7

Odp.: 2 (*Buď velebeno Hospodinovo jméno nyní i navěky! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 11,29-32

Úterý 12. 10. – nez. pam. sv. Radima

1. čt.: Gal 5,1-6

Ž 119(118),41.43.44.45.47.48

Odp.: 41a (*At se mi dostane tvého slitování, Hospodine!*)

Ev.: Lk 11,37-41

Středa 13. 10. – ferie

1. čt.: Gal 5,18-25

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě následuje, Pane, bude mít světlo života.*)

Ev.: Lk 11,42-46

Čtvrtek 14. 10. – nez. pam. sv. Kalista I.

1. čt.: Ef 1,1-10

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Lk 11,47-54

Pátek 15. 10. – památka sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Ef 1,11-14

Ž 33(32),1-2.4-5.12-13

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Lk 12,1-7

Sobota 16. 10. – výroční den zvolení papeže Jana Pavla II., nez. pam. sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie Alacoque nebo sob. pam. P. Marie (v ostravsko-opavské diecézi: svátek sv. Hedviky)

1. čt.: Ef 1,15-23

Ž 8,2-3a.4-5.6-7

Odp.: srov. 7 (*Svému Synu dals vládnout nad dílem svých rukou.*)

Ev.: Lk 12,8-12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 10.	PO 11. 10.	ÚT 12. 10.	ST 13. 10.	ČT 14. 10.	PÁ 15. 10.	SO 16. 10.
Antifona	1136	1150	1166	1181	1197	1734	1228
Žalm	784	783	783	784	784	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1166	1182	1198	1559	1228
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1186	1201	1735	1232
Antifona k Zach. kantiku	720	1155	1557	1186	1202	1735	1232
Prosby	1140	1155	1171	1186	1202	1724	1232
Záv. modlitba	721	1156	1557	1187	1558	1560	1561
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	721	1159	1175	1191	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1176	1192	1207	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1196	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	720	721	1164	1557	1196	1211	721
Prosby	1135	1149	1165	1180	1196	1211	811
Záv. modlitba	721	721	1165	1557	1197	1558	722
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NOVĚNA K ANDĚLU STRÁŽNĚMU

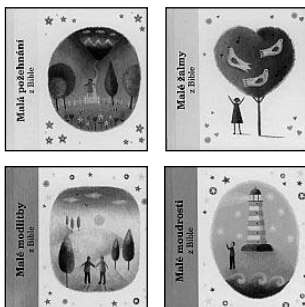
Meditativní texty nověny sestávají z biblických úryvků, ve kterých je patrné působení andělů vůči člověku. Vždy je připojena modlitba k andělu strážnému a na konci nověny také litanie ke svatým andělům. Vytiskeno na křídovém papíře.

Paulinky, brož., 116x74 mm, 24 stran, 28 Kč

MOJE MALÁ BIBLICKÁ KRABIČKA

Čtyři malé biblické knížečky, které mohou pomoci nejmenším dětem, aby si zamilovaly Boží slovo a uchovávaly ho ve svém srdci. Jednotlivé knížečky: *Malé moudrosti* – úsloví a přísloví o tom, co je dobré a špatné, včetně deseti přikázání; *Malé žalmy* – děkovné a prosebné modlitby podle Knihy žalmů; *Malé modlitby* – modlitby lidí, které můžeme najít v Bibli, včetně modliteb, které nás naučil Pán Ježíš; *Malá požehnání* – slova připomínající dobré věci, kterými nám Bůh chce požehnat. Knížečky jsou barevně ilustrovány, vše je vytištěno na křídovém papíře.

Doron, váz., pouzdro, 117x120 mm, 28 stran jedna knížečka, 199 Kč

ZÁKLADNÍ KŘESŤANSKÁ PORADNA

Pavel Kuneš

Katolický kněz, který se mj. zapojil také do katechetických pořadů České televize, v této publikaci vysvětluje mnohé základní otázky víry a života z víry, které jsou často katolíkům kladeny. Autor používá metody pomíchaných stránek, takže po přečtení jedné stránky je potřeba pokračovat na té, na kterou je čtenář výslovně odkázán.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 128 stran, 99 Kč

CO ZNAMENÁ BÝT KATOLÍKEM

Andreas Martin (ed.)

Tato knížka chce stručně a přehledně ukázat, co je to víra a jak se projevuje či jak by se měla projevovat v životě katolického křesťana. Formou otázek a odpovědí jsou zde zachycena důležitá témata víry, jako např. vztah věřících k Ježíši Kristu, Bibli, církvi, svátostem, manželství, sexu, modlitbě atd.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 104 stran, 79 Kč

UŠATÝ OSEL, NEBESKÝ POSEL

Ivan Renč

Sedm vánočních příběhů s oslíkem v hlavní roli. Ilustrace ak. mal. Zdeňka Krejčové. Vytiskeno na křídovém papíře.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 104 stran, 169 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vittek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podavařské noviny a zástok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzinger aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.